

ภาคขุนฮวา

6

บางครั้งนางก็รู้สึกจริงๆ ว่าดูเหมือนนางจะเกิดผิดที่
ฤดูใบไม้ผลิปีหน้านางก็อายุสิบสี่แล้ว ในคฤหาสน์เจ็ดอัครก็มีความ
แต่ทุกครั้งที่ได้กลิ่นทาสหรือเห็นแววตาของทาส นางมักจะมีความรู้สึกว่า
ไม่เข้ากับสถานที่แห่งนี้เลย

วันนี้เป็นครั้งแรกที่นางออกจากบ้าน หลายปีก่อนสถานการณ์
ยังคงค่อนข้างวุ่นวาย... พี่ชายกับพี่จิวขุนบอกนางเช่นนี้ นางเองก็มีใ้คนเฝ้า
ต่อให้สถานการณ์วุ่นวายเพียงใดชีวิตก็ยังต้องดำเนินต่อไป แล้วจะ
ไม่สะดวกรออกจากบ้านได้อย่างไร

หากมิใช่เพราะเดือนปี่นี้เกิดเรื่องนั้นขึ้นอีกครั้ง การที่นางจะได้
ก้าวออกจากประตูใหญ่ของคฤหาสน์เจ็ดอัครก็ เก่งว่าคงต้องเฝ้ารอต่อไป
อย่างไร้กำหนด!

นางจ้องพระพุทธรูปในวิหารอยู่นาน ในใจบังเกิดความรู้สึกใกล้ขีด

อย่างบอกไม่ถูก ความรู้สึกนี้ทำให้นางสบายใจขึ้นเล็กน้อย

นางหลับตาต่อหน้าพระพุทธรองค์และเอ่ยถามว่า

พระพุทธรองค์ หากมีวันใดท่านพบว่าทุกคนที่อยู่กับท่านล้วนเป็น
คนที่ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน ทางเลือกของท่านจะเป็นอย่างไร

"นี่" เดิมทีกุยอยู่แต่รออยู่หน้าประตู ครั้นเห็นวิธไหว้พระของนาง
ออกจะประหลาด จึงก้าวเข้ามา "ขุนฮวา เจ้าควรจะจุดธูปสักดอกและ
อธิษฐานอย่างจริงใจต่างหาก อย่างน้อยก็ต้องประณมนิ้วทั้งสิบ" เขา
คิดว่านางคงไม่เคยเข้าวัดและศาลเจ้ามาก่อนจึงไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติ
เลยทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

พวกสตรีที่มาจุดธูปไหว้พระในวัดต่างพากันมองเด็กชายเด็กหญิงคู่นี้
ขุนฮวายิ้ม "ข้ากำลังคุยกับพระพุทธรองค์"

กุยอยู่แต่ฟังแล้วก็วิ่งไปเล็กน้อย เอ่ยถามเสียงค่อย "คืนวันที่สิบห้า
เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

หลังจากกินข้าวที่หอวินฟูเสีจ พวกเขาก็ตรงดิ่งมาที่วัดต้าฝอ
พอเข้ามาในวัด นานกงหล่างก็อยู่เป็นเพื่อนขุนฮวาพักหนึ่ง ก่อนจะ
ไปพบต้าซือเจ้าอาวาสที่อยู่ด้านหลัง

วัดต้าฝอในเมืองหมิงโจวแห่งนี้ชื่อเสียงมิใช่เพราะก่อตั้งมาร้อยปีแล้ว
แต่เพราะความบริสุทธิ์สูงส่งของเจ้าอาวาสฟางจั้ง ว่ากันว่าเขาออกบวช
ตั้งแต่อายุสามขวบ สิบขวบก็สามารถสื่อสารกับผีसाงและเทพเจ้าได้
ทั้งยังเทศนาธรรมไขข้อสงสัยให้ทุกคน แม้การไหว้พระไหว้เจ้าจะไม่ได้
รับความนิยมในหวงเฉา แต่ชายหญิงที่มีจิตศรัทธาจะต้องเดินทางมา
ฟังธรรมที่วัดต้าฝอแห่งนี้ทุกปีแน่นอน

แต่ไรมาเจ็ดอัคคีไม่เชื่อเรื่องไร้สาระพวกนี้ ความบริสุทธิ์สูงส่ง? คืออะไรกัน หากดาบฟันฉับลงไปยังจะเหลือความบริสุทธิ์สูงส่งอะไร ให้พูดถึงอีก กุญแจคิดว่าที่หนานกงหล่างมาปรากฏตัวในสถานที่ที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่เชื่อถือจะต้องเป็นเพราะซุนฮวาแน่

วันที่สิบห้า หอสีเฟิงเกิดเพลิงไหม้

แม้จะบอกกับคนนอกว่าเป็นเพราะอากาศแห้ง ไม่ระวังไฟ จึงทำให้เกิดเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ แต่คืนนั้นเขาเห็นกับตาว่าตอนที่เปลวเพลิงเต็นระริกอยู่ในหอสีเฟิง มือหนึ่งของหนานกงหล่างถือคอบเพลิง อีกมือหนึ่งกอดซุนฮวาแน่น แขนของทั้งสองมีเชือกแดงพันอยู่รอบแล้วรอบแล้ว

เป็นซุนฮวาที่อยากจะมัดหนานกงหล่างไว้ หรือเป็นหนานกงหล่างที่อยากจะมัดซุนฮวาเอาไว้กันแน่

เห็นได้ว่าคืนนั้นหนานกงหล่างเป็นคนวางเพลิงเอง แล้วเขาคิดจะเผาผู้ใด

นอกจากพวกเขาสองคน ในหอสีเฟิงก็ไม่มีบุคคลที่สามนี่นา!

"อืม..." ซุนฮวามีสีหน้างุนงงขณะตอบเสียงค่อย "ข้าก็จำไม่ได้แล้ว ตอนที่ข้าได้สติก็เห็นเรือนนอนของพี่ชายไฟไหม้ไม่หยุด" นางมองพระพุทธรูปอีกครั้ง "อู๋เต้า ตอนเจ้ามองพระพุทธรองค์ มีความรู้สึกอะไรหรือไม่"

กุญแจเฝ้ามองตามสายตาของนาง ก่อนจะหันมามองนางด้วยสีหน้างุนงง

"รู้สึกอุ่นใจหรือไม่" สองตาของนางเปล่งประกายขณะเอ่ยถามอย่างกระตือรือร้น ด้วยอยาการู้เหลือเกินว่าทุกคนที่เห็นพระพุทธรองค์แล้ว

จะบังเกิดความรู้สึกอึ้งใจเหมือนนางหรือไม่

เขากะพริบตาปริบๆ อยากรอบนางเหลือเกินว่า 'ข้าเห็นแต่ท่อนไม้ใหญ่ท่อนหนึ่งเท่านั้นแหละ อีกท่อนไม้ท่อนนี้เอามาเผาพินก็น่าจะดีทีเดียว' แต่เห็นแววตาอยากหาพวกพ้องของนางแล้ว จึงฝืนใจเปลี่นคำพูดเป็น "ก็รู้สึกอึ้งใจเล็กน้อย..."

ซุนฮวาตาเป็นประกาย

กุกอยู่แต่บังคับให้ตัวเองพูด

"ตั้งนั้นข้าว่าหากใช้ปราบผีปีศาจจะต้องศักดิ์สิทธิ์มากแน่ๆ เจ้าก็วางใจเถอะ" ไม่ไหว ล้มคอเขาตีบตันจนพูดต่อไปไม่ได้แล้ว สถิติปัญญาของเขากับซุนฮวาผู้โง่งมไม่เหมือนกัน คำพูดเช่นนี้เปลื่องแรงเขามากเหลือเกิน คนฉลาดร่วมมือกับคนโง่งเป็นเรื่องไม่ง่ายเลยจริงๆ

เขาเหลือวซ้ายแลขวาอยู่นาน ก่อนจะเรียกแม่ชีน้อยที่ออกบวชโดยไ้วผมและมองซุนฮวาอยู่ตลอดเข้ามา

"ชื่อฟู* ที่จะทำพิธีเรียกขวัญอยู่ที่ใด" เขาถาม

แม่ชีน้อยตอบเสียงแผ่ว "คุณหนูจากคฤหาสน์เจ็ดอัคคีจะทำพิธีเรียกขวัญหรือ ชื่อฟูสั่งไว้แล้ว เชิญตามเข้ามา"

กุกอยู่แต่พยักหน้า แล้วเดินตามซุนฮวาออกจากห้องโถงที่เต็มไปด้วยค้อนรูปที่ม้วนตัวเป็นเกลียว

หลังจากเดินตามทางเล็กๆ ได้ชายคามาได้สักพัก แม่ชีน้อยก็หยุดและประนมมือทั้งสืบเอ่ยกับเขาว่า

"ประสกโปรดรออยู่ตรงนี้ สถานที่ที่คุณหนูจะไปคือห้องทำพิธีเรียก

* ชื่อฟู เป็นคำใช้เรียกภิกษุสงฆ์ แม่ชี หรือนักพรต บางครั้งอาจมีอาญาอยู่ข้างหน้า

ขวัญของสตรี บรูซห้ามเข้า"

ที่นี้เป็นวัดเพียงแห่งเดียวในดินแดนหวงเฉาที่แม่ซีกับภิกษุอยู่ร่วมกัน แม้จะปฏิบัติธรรมอยู่ในวัดเดียวกัน แต่ความจริงแล้วแบ่งออกเป็นสองฝั่ง โดยทั่วไปจะไม่มีใครไปมาหาสู่ระหว่างกัน กุยกู้เต้าเข้าใจข้อนี้และตระหนักดีว่าเพราะวัดต้าผอแห่งนี้มีเจ้าอาวาสฟางจิ้งผู้มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ ดังนั้นหลายปีก่อนตอนเกิดความวุ่นวายภายใน ไม่ว่าจะกำลังฝ้ายได้ลี้วก็หวั่นเกรงความสามารถในการเรียกผีสังเรียกเทพเจ้าของฟางจิ้งผู้นี้ ทำให้ไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาก่อความวุ่นวายในวัดต้าผอ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่กล้าว่าจะมีศัตรูซุกซ่อนอยู่ข้างในและขยิบตาให้ซุนฮวาเป็นเชิงให้นางวางใจได้

"เจ้าเข้าไปทำพิธีเรียกขวัญเถอะ ข้าจะรออยู่ตรงนี้ ถึงอย่างไรหนานกงหล่างก็ต้องใช้เวลาอีกสักพักถึงจะกลับมา" ความจริงสิ่งที่เขาอยากพูดคือ...ทำพิธีเรียกขวัญเป็นเรื่องหลอกลวง จุดประสงค์ที่แท้จริงเพื่อปลอบประโลมซุนฮวาต่างหาก เจ็ดอัคคีมีผู้ใดเชื่อพิธีเรียกขวัญบ้าง ผู้ใดจะไปเชื่อท่อนไม้ท่อนหนึ่ง

ซุนฮวายิ้ม "เข้าไปเดินเล่นเถอะ ข้าไม่เป็นไร"

กุยกู้เต้าพลันคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ รีบบอกว่า

"ซุนฮวา หลงจู้หออวินฟูเรียกเจ้าว่าแม่นางหลัน..." ไซว่าพวกเขาไม่อยากจะแก้ไข แต่...

"ข้ารู้" ซุนฮวายิ้มว่าขณะเดินตามแม่ซีน้อยผู้นั้นเข้าไปในเส้นทางเล็ก ๆ อีกสาย

นางยอมรู้แน่นอน ที่ไม่ได้โต้แย้งเป็นเพราะพี่ชายไม่ยอมทำให้ผู้อื่น

รู้ว่าในคฤหาสน์เจ็ดอัครีมีขุนสวาทอยู่ แม้ความรู้สึกของการถูกละเลย จะไม่ค่อยดีนัก และนางเองก็ไม่รู้สาเหตุที่พวกเขาทำเช่นนี้ แต่นางคิดว่า ในเมื่ออยู่ด้วยกันแล้วก็ไม่ควรมองพวกเขาในแง่ร้าย

อีกทั้งพวกพี่ชายจริงใจกับนางโดยไม่มีเจตนาอื่น เช่นนั้นนาง ย่อมต้องปฏิบัติต่อพวกเขาโดยปราศจากความคิดฟุ้งซ่านเช่นกัน...นาง คิดเช่นนี้ ดังนั้น...ดังนั้นพระพุทธรูปองค์นั้นก็เข้าใจใช่หรือไม่

แม่ชีน้อยรูปงามที่ไว้ผมออกบวชหันมามองนางเป็นพักๆ ขุนสวาท ทำเป็นมองไม่เห็น สูดหายใจแม่ชีน้อยผู้นั้นก็เป็นฝ่ายถามขึ้นอย่างอดไม่ได้ "เจ้ายังจำข้าได้หรือไม่"

ขุนสวาทจึงไปเพ่งมองนางอย่างละเอียด "ไม่ทราบว่าคุณควรรู้จักเจ้า ด้วยหรือไม่" นางเพิ่งจะก้าวออกจากคฤหาสน์เจ็ดอัครีเป็นครั้งแรกในวันนี้ จะมีคนรู้จักได้อย่างไร

"ข้าคือเหลียนสวาไงล่ะ"

เหลียนสวา? นางคือขุนสวา ล้วนมีคำว่าสวาเหมือนกัน คงมิใช่ ญาติห่างๆ ของพี่ฉิวขุนกระมัง คนที่ชื่อเหลียนสวาผู้นี้รูปโฉมงดงาม ไม่ค่อยเหมือนนางเท่าไรนัก คงมิใช่พี่สาวของนางหรอก...อืม คำถามนี้ ออกจะซับซ้อนไปหน่อย...

"ข้าชื่อขุนสวา" นางได้แต่ตอบอย่างนี้

"ที่แท้เจ้ามีชื่อแล้ว" เหลียนสวาก็อ้อนหวาน "เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ก็ดีแล้ว ตั้งแต่วันนั้นที่ท่านหาช่วยชีวิตข้า ข้าก็รู้สึกผิดมาตลอด...คิด มาตลอดว่าหากท่านหาเลือกช่วยเจ้า เช่นนั้นข้า...ข้าก็จะ...ก็จะ..."

"..." จากการคิดใคร่ครวญของนาง หากเหลียนสวาผู้นี้มิได้กำลัง

ฝันกลางวัน ก็ต้องกำลังพูดถึงเรื่องราวในอดีตก่อนความทรงจำของนาง จะหายไปแน่

ความทรงจำที่ขาดหายไปของนาง...ไม่ว่าพี่ชายจะเคยเลือกทอดทิ้ง ผู้ใดก็เป็นอดีตไปแล้ว อีกอย่างนางจะโทษผู้ใดได้เล่า ย่อมต้องโทษตัวเอง อยู่แล้ว เป็นเพราะนางไม่มีปัญญาช่วยเหลือตัวเอง...นางหลุบตาลงและ ถอนหายใจ

"เหลียนฮวา ข้าลืมอดีตไปแล้ว ดังนั้นเจ้าก็ลืมเสียเถอะ อย่าพูดถึง อีกเลย" แฮ้อ ขึ้นยังพูดต่อไปมีเท่ากับบังคับให้นางเกิดความรู้สึกขัดแย้ง ในใจหรือ

เหลียนฮวาฟังแล้วก็ยิ้มขึ้น

"เจ้าลืมไปหมดแล้วหรือ เช่นนั้นก็ดีเหลือเกิน ดีจริงๆ...หลังจาก มาเมืองหมีโจว ข้าก็รู้สึกผิดต่อเจ้ามาโดยตลอด แต่บางครั้งก็อดคิด ไม่ได้ว่าหากคนที่ท่านห้าช่วยเป็นเจ้า ข้าจะต้องตายแน่...ภายหลังท่านสี่ อวีตงเชิงบอกข้าว่าจิตใจดีงาม หากออกบวชจะต้องสร้างประโยชน์แก่ ปวงชนได้อย่างแน่นอน ตอนนั้นข้าก็คิดว่าจริงด้วย! หากสามารถอธิษฐาน ขอพรให้ปวงชนได้ ข้าก็จะสามารถไถ่บาปได้ ในใจคิดว่าเมื่อเข้าสู่ทางธรรม ท້องยอมไม่หิวอีก*...ตอนนี้เมื่อเห็นเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในที่สุดข้าก็ปล่อยวาง ความรู้สึกผิดตลอดหลายปีมานี้ได้เสียที อีกทั้งเจ้าก็เป็นคุณหนูผู้สูงส่ง ของคุณหาสน์เจ็ดอัครคัมแล้ว ส่วนข้า...ข้าเป็นเพียงแม่ชื่อน้อยที่ไฉมออกบวช ตอนนั้นหากดาบนั้นช่วยชีวิตเจ้า วันนี้คุณหนูผู้สูงส่งจะกลายเป็นข้าหรือไม่"

"เหลียนฮวา!" ชุนฮวาเสียงดังขึ้นเล็กน้อย ดวงตากลมจับจ้อง

* เมื่อเข้าสู่ทางธรรม ท້องยอมไม่หิวอีก หมายถึงเมื่อหันหน้าเข้าสู่ธรรมะ จิตใจยอมไร้ซึ่งความปรารถนา

อีกฝ่ายหนึ่ง

เหลียนฮวาสิ้นสะท้าน แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงมีนง "เมื่อครู่ข้าคิด..."

ดวงตาที่หยีไค้งของซุนฮวาเปล่งประกายเจิดจ้าท่ามกลางแสงแดด
นางยิ้มบางๆ

"แต่ละคนล้วนมีโชคชะตาเป็นของตัวเอง ต่างมีเคราะห์กรรมและ
บุญบารมี แน่นอนว่าเจ้าต้องดีใจกับข้า วันหน้าหากเจ้าบ้ำาเพ็ญตน
จนบรรลुरुธรรมแล้ว ข้าจะต้องมาแสดงความยินดีด้วยอย่างแน่อน"

เหลียนฮวายิ้มน้อยๆ "สี่กากล่าวถูกต้อง" นางหันกลับไปและนำทาง
ต่อ ก่อนจะถามด้วยความเป็นห่วง "สี่กาได้รับความตกใจด้วยเหตุใด"

ซุนฮวาลังเลครู่หนึ่ง "อยู่ในช่วงเดือนผี บางทีอากาศอาจจะร้อน
เกินไป หรืออาจเพราะ...ถูกของไม่ดีเข้า ค่ะวันที่สิบห้า ข้านอน..." เดิมที
จะบอกไปตามตรงว่าข้านอนกับพี่ชายอยู่ แต่ก็แก้ไขคำพูดทันเวลาเป็น
"ข้านอนอยู่ในห้อง ลู่ๆ ก็รู้สึกสติพว่เลือน ลูกขึ้นหยิบ...หยิบ...และคิด
จะแขว่น...แขว่น...ประจวบเหมาะที่พี่ชายมาเห็นเข้า จึงได้ช่วยข้าลงมา"

เหลียนฮวาตื่นตระหนกไปพักหนึ่ง

นางก็ตระหนกตกใจมากเหมือนกัน! จนบัดนี้ยังไม่รู้เลยว่าคืนนั้น
เกิดอะไรขึ้นกันแน่ นางเองก็อายุไม่น้อยแล้ว พี่ชายจะนอนเป็นเพื่อนนาง
ในเดือนผีเท่านั้น สิบเอ็ดเดือนที่เหลือล้วนให้อิงเอ๋อร่นอนเป็นเพื่อนนาง

คืนนั้นก็เหมือนคืนที่นางอายุสิบเอ็ด ทั้งที่ยังมีสติอยู่แต่กลับรู้สึก
คล้ายมองดอกไม้ในม่านหมอก นางเห็นตัวเองก้าวข้ามพี่ชายลงจากเตียง
เห็นตัวเองหาเชือกออกมา เห็นตัวเองโยนเชือกขึ้นไปบนชื่อต่อหน้าพี่ชาย

นางตกใจกลัวจนทำอะไรไม่ถูก ไม่ว่าจะพี่ชายจะให้นางสวมหยก

มากเพียงใดก็ไม่มีประโยชน์ สุดท้ายพี่ชายจึงใช้วิธีมัดพวกเขาสองคนไว้ด้วยกันและใช้ไฟเผาหอลี่เฟิง ดูซิว่านางจะหาชื่อจากที่ใดมาแขวนคอได้อีก...

นางไม่เคยคิดอยากตายมาก่อน การทำเรื่องเช่นนี้ออกมานั้น แม้แต่ตัวนางเองยังไม่อยากเชื่อ

ครั้งนี้จึงต้องมาทำพิธีเรียกขวัญ นางคิดว่าแม้พี่ชายจะไม่ยอมรับ แต่เขาเองก็จนปัญญาแล้ว

"สีกาจะต้องเจอของไม่ดีเข้าแน่ๆ" เหลียนฮวาพูด "สีกาวางใจได้ ข้าจะขอให้ชื่อฟูทำพิธีเรียกขวัญให้ ถือเป็นโอกาสดูด้วยว่ามีปีศาจตามรังควานสีกาอยู่หรือไม่ วิชาของนางมีได้ด้อยไปกว่าตัวชื่อเจ้าอาวาสเลย"

"เช่นนั้นก็รบกวนเหลียนฮวาชื่อฟูแล้ว" ซุนฮวายิ้ม

เหลียนฮวาพานางเข้าไปในห้องทำสมาธิ จากนั้นก็ค่อยไปเชิญชื่อฟูมา

ซุนฮวาพียงหน้าต่าง เท้าคางมองทิวทัศน์ภายนอก

หากนางบอกพี่ชายว่าพอออกจากคฤหาสน์เจ็ดอัคคี ตลอดทางไม่ว่าจะเป็นบนถนน ในหอสู่รา หรือว่าในวัดแห่งนี้ นางล้วนมีความรู้สึกไม่ถูกต้อง ข้าไม่ควรอยู่ที่นี้' นางจะถูกต่ายกใหญ่หรือพี่ชายจะตอบว่า 'ทุกคนที่ออกมาเดินบนถนนเป็นครั้งแรกล้วนก็มีความรู้สึกเช่นนี้'

หากไม่ควรอยู่ที่นี้ แล้ว...นางควรอยู่ที่ใดเล่า นางรู้สึกงง

ลมฤดูใบไม้ร่วงค่อนข้างเย็น ขณะนางกำลังจะปิดหน้าต่างก็มีแม่ชื่อน้อยผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างรีบร้อน

"สีกา!" แม่ชื่อน้อยหัวโล้นประนมมือทั้งสิบแล้วพูดอย่างแก้เขิน

"ประสกที่เดินทางมากับเจ้ามีเรื่องจะบอก โปรดตามข้ามา"

"คนใดหรือ" พี่ชายไปพบฟางจิ้งตัวซื่อ คู่เต้าต้องการพบนางหรือ

"ประสกที่ใบหน้าเหมือนพระพุทธรองค์มาก..."

พระพุทธรองค์? ผู้ใดกัน? ชุนฮวาตะลึงงัน ก่อนจะเข้าใจทันที

แม่ชี่น้อยหัวโหล้นหมายถึงพี่ชาย ในใจของพวกนาง พระพุทธรองค์
จะต้องดงามที่สุดแน่...

พระพุทธรองค์ ท่านอาศัยนางมาบอกคำตอบกับข้าหรือ...

ชุนฮวาสองตาเป็นประกาย แม้มปากยิ้มและรีบออกจากประตูไป
พลางตอบ

"ใช้สิ พี่ชายข้าเป็นบุรุษ จึงไม่อาจเข้ามาในนี้ได้ โปรดนำทางด้วย"

ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดมาเอื่อยๆ ได้กลิ่นหอมแสบจมูกที่รู้สึกคุ้นเคย
วางๆ แต่นางก็ไม่ถือน้ำแม้แต่น้อย กลับรู้สึกเหมือนได้รับของขวัญที่ดี
ยิ่งกว่าการทำพิธีเรียกขวัญเสียอีก

พี่ชายมีรูปโฉมเหมือนเทพบุตรที่ลงมาเดินดิน เหมือนเทพเซียน
ในภาพวาด ทุกคนต่างรู้ดี ในสายตาของแม่ชี่น้อยเขาก็เหมือนพระพุทธรองค์
ในสายตาของหลงจู่เขาเหมือนมารร้าย แล้วในสายตานาง...นางลูบจมูก
ในสายตานางพี่ชายไม่เหมือนมารร้ายและไม่เหมือนพระพุทธรองค์

ก็เหมือนเจ็ดอัคคีในสายตาของคนอื่นๆ ที่ฆ่าคนนับไม่ถ้วน
สองมือเปื้อนเลือด แต่ก็มีส่วนที่จิตใจมีความซาบซึ้งเหมือนเหลียนฮวา
ขอเพียงนางควบคุมจิตใจตัวเองให้ได้ ตระหนักถึงความหมายที่เจ็ดอัคคี
มีต่อนางก็พอแล้ว

พี่ชายก็เหมือนกับเจ็ดอัคคีคนอื่นๆ มักจะหลบเลี่ยงไม่พูดถึงเรื่อง

ที่พวกเขาทำทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา แต่อายุของนางมากขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งได้กลิ่นคาวเลือดจากร่างกายพวกเขา ได้ยินทาสพูดคุยกันลับๆ แล้วจะไม่รู้เรื่องราวได้อย่างไร

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าพอนางโตขึ้นหน่อย เวลาพี่ชายกับพี่ฉิวซุนไม่อยู่ในคฤหาสน์ หากพี่รองคุยธุระกับผู้อื่นจะต้องสั่งให้นางมานั่งอ่านหนังสือตรงมุมห้องโถงประชุมอย่างเรียบร้อยทุกครั้ง

เขาพูดได้นำฟังว่าท่ามกลางอากาศร้อนหากได้เห็นนางจะทำให้รู้สึกเย็นสบาย หรือคุยธุระกับผู้อื่นแล้วจิตใจจะสุขุมเยือกเย็น ทั้งยังบอกว่าจะได้เฝ้าดูนางอ่านหนังสือตลอดเวลาอีกด้วย

แต่เกรงว่าเหตุผลเหล่านี้ล้วนเป็นคำโกหกทั้งสิ้น

ยามนางอยู่ในโถงประชุม พี่รองคุยธุระกับผู้อื่นมักจะชอบพูดจาวกไปวนมา ไม่เคยพูดให้กระจ่างชัดตรงๆ เสียที

แรกเริ่มนางยิ่งฟังก็ยิ่งสงสัย ภายหลังเริ่มเดาได้รางๆ ว่าเจ็ดอัคคีทำอะไร นางก็ตกใจจนวิญญูณตามแทบกระเจิดกระเจิงออกมา ทั้งยังฝันร้ายติดต่อกันหลายวัน ทว่ากลับได้แต่แก่งัดใจต่อไป

โลกภายนอกวุ่นวายยิ่ง วุ่นวายจนผู้คนเช่นฆ่ากัน ในบรรดาคนเหล่านั้นที่ฆ่าคนมากที่สุดคือพวกพี่ชาย...ฆ่าคนโดยไร้ความรู้สึก หัวร้างเต็มไปด้วยความผิดบาปและคาวเลือด หากจะเอ่ยคำพูดที่ไม่น่าฟัง บอกว่าพวกเขาเป็นเครื่องมือฆ่าคนก็คงไม่เกินไป แต่พี่รองกลับจงใจทำให้นางรู้เรื่องพวกนี้...

เขาคิดอะไรอยู่หนอ

เขากำลังคิดว่าถ้าเด็กที่ชื่อซุนฮวาผู้นี้เป็นคนโง่ ฟังเรื่องที่พวกเขา

ทำแล้วไม่รู้เรื่องก็ช่างเถอะ แต่ถ้าฉลาดพอและเข้าใจว่าพวกเขากำลังทำอะไร...คิดจะให้นางเป็นหนึ่งในสมาชิกของพวกเขาหรือ หรือต้องการดูว่านางจะหลบหนีไปหรือไม่ เรื่องหักหลังพวกเขา นั้นเป็นไปได้อยู่แล้ว พวกพี่รองเองก็มีได้กลัวว่านางจะหักหลัง เช่นนั้นพี่รองมีจุดประสงค์ใดกันแน่

บางครั้งนางอยากบอกพี่รองเสียเถิดว่านางอายุเพียงแค่อายุสิบสาม ทั้งยังมีไข่มุกเก๋* กลับชาติมาเกิดใหม่ ช่วยบอกนางตรงๆ ให้กระจ่างได้หรือไม่ นางจะทำตามคำสั่งของเขาทุกอย่าง

พี่รองไม่เพียงเป็นโรครักสะอาด แต่ยังเป็นคนที่เฉลียวฉลาด นายพี่รองอยากวางนางไว้ในตำแหน่งใดกันแน่ ก็บอกนางมาตามตรงเถอะ นางรับรองว่าจะนั่งประจำตำแหน่งตัวเองให้ได้

นางเดินตามแม่ชีน้อยมาถึงสถานที่ที่ดูเหมือนประตูเล็กของลานด้านหลัง แม่ชีน้อยผลักประตูออกและบอกเสียงค่อย "สีกา เชิญ"

ซุนฮวาก้าวออกจากประตูเล็กไปและมองซ้ายมองขวา นอกประตูเป็นตรอกเล็กที่ว่างเปล่า พี่ชายอยู่ที่ใดเล่า

แม่ชีน้อยหัวไหล่หลุดออกมา "ก็นางบอกว่านายท่านที่เหมือนพระพุทธองค์ผู้นั้นรอสีกาอยู่ที่ประตูเล็กนี่นา"

"นาง?" จมูกได้กลิ่นหอมเข้มข้นอีกแล้ว ซุนฮวาเข้าใจทันที "แม่นางน้อยในชุดแดงหรือ"

* ไข่มุกเก๋ หรือไข่มุกเสียง หรือไข่มุกเสียงที่รู้จักกันในชื่อขงเบ้ง เป็นตัวละครในวรรณกรรมจีนเรื่องสามก๊ก ที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ยุคสามก๊ก เป็นผู้ฉลาดปราดเปรื่อง รอบรู้ในสรรพวิชาอย่างแตกฉาน สามารถมองทะลุจิตใจคนได้ประดังประเด และทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้แม่นยำ ภายหลังถูกใช้เป็นคำที่แสดงถึงความฉลาดรอบรู้

"ใช่ นางบอกว่านางเป็นทาสในคฤหาสน์เจ็ดอัคคี"

เฮ้อ ดูเหมือนจะเจอเรื่องยุ่งยากเสียแล้ว ชุนฮวาเหลือบมองแข่งไม้ที่อยู่ข้างประตูเล็ก จากนั้นออกแรงสูดจุมุก

"ไม่ทราบว่...ไฉนที่นี้จึงมีกลิ่นนี้เข้มข้นถึงเพียงนี้" นั่นเป็นกลิ่นของทาส อีกทั้งยังไม่ใช่แค่คนเดียว แทบจะเรียกได้ว่ามีเป็นพันเป็นหมื่น แม่ชีน้อยขึ้นไปที่ชั้นสองของเรือนที่ตั้งอยู่ในตรอกฝั่งตรงข้าม "ที่นั่นคือสระทาส"

"สระทาส?"

แม่ชีน้อยมองนางอย่างประหลาดใจ "เรื่องนี้ไม่ว่าผู้ใดต่างก็รู้ดีแล้วสักจะไม่รู้ได้อย่างไร ในแต่ละเมืองของหวงเฉาล้วนมีสระทาสอยู่ เวลานายหน้าจะค้าขายทาสล้วนต้องแช่ตัวทาสและประทับตราให้ทาสที่นั่น น้ำในสระทาสเดือดกรุ่นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นกลิ่นจึงเข้มข้น หากสักกลิ่นสักกลิ่นเช่นนั้นสามารถขยับเข้ามาหน่อย ในอารามปลุกต้นไม้และดอกไม้ไว้ แม้จะไม่อาจขจัดกลิ่นทาสได้ทั้งหมด แต่ถึงอย่างไรก็หอมกว่ามาก"

"...ที่แท้เป็นเช่นนี้ ชื่อฟู่น้อย เจ้าไปทำงานของเจ้าเถอะ ข้าคิดว่าประเดี๋ยวพี่ชายข้าก็มาแล้ว" ชุนฮวาก็บอก

แม่ชีน้อยประณมนิ้วทั้งสิบและจากไปทำธุระของตัวเอง

ชุนฮวาหลบตามองระยะห่างตรงหน้า

ถ้าก้าวออกจากประตูเล็ก กลิ่นทาสก็ปะทะใบหน้า หากถอยกลับเข้ามาในประตูกลับเป็นกลิ่นหอมอ่อนๆ ของไม้จันทร์กับดอกไม้ในฤดูใบไม้ร่วง แม้บางครั้งได้กลิ่นทาสก็จะคิดว่านอกวัดมีทาสเดินผ่านไป

นางหันกลับไปมองวัด ก่อนจะเงยหน้ามองชั้นสองของเรือนฝั่งตรงข้ามที่ตั้งอยู่เยื้องกับวัด

ผู้ใดกันที่สร้างสรรหาทาสขึ้นฝั่งตรงข้าม วัดเกิดขึ้นก่อนหรือสรรหาเกิดขึ้นก่อนกันแน่ ตอนนั้นผู้ก่อตั้งมีเจตนาใดจึงปลูกดอกไม้ไว้จนเต็มเพื่อกลบกลิ่นทาส จากนั้นทำราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้นหรือ

นางสงสัยเล็กน้อย แต่ก็ไม่มีผู้ใดไขข้อข้องใจนี้ได้

เมื่อผ่านไปครู่หนึ่ง นางย่อตัวลงข้างเชิงไม้ใบใหญ่และมองสาวน้อยชุดแดงที่หลบอยู่ข้างหลัง แล้วเอ่ยถามเสียงค่อย

"พี่สาว ท่านเรียกข้าออกมาเพราะเหตุใด"

สาวน้อยผู้นั้นขดตัวอยู่หลังเชิงไม้และไม่ยอมออกมา เพียงแต่ยื่นมือคู่หนึ่งออกมาคว้าตัวขุนฮวาไว้แน่น

ขุนฮวาสังเกตเห็นว่ามีนางเต็มไปด้วยแผลจากน้ำมันลวก จึงพูดเสียงค่อย

"ไม่ว่าจะเรื่องใด สิ่งที่ข้าช่วยได้ก็ไม่มาก" นางไม่มีเงินติดตัวแม้แต่ครึ่งก๊อน ได้แต่ออกแรงสลัดมือออกและถอดเสื้อคลุมกันลมให้อีกฝ่าย

ยังดีที่อากาศไม่จัดว่าหนาว เสื้อคลุมกันลมนี้ที่ฉิวขุนมอบให้นางเมื่อปีที่แล้ว น่าจะพอเอาไปจำหน่ายแลกเงินได้เล็กน้อย ทั้งนางก็ไม่ได้มีเจตนาจะบริจาคนั้น จะว่าไปนางเองก็ไม่ได้มีฐานะอะไรในคฤหาสน์เจ็ดอัคร์ สิ่งที่ทำได้มีเพียงเท่านี้

อีกอย่างนางก็ไม่อยากให้ความปรารถนาดีชั่ววูบของตัวเองทำร้ายพวกพี่ชาย เพราะพวกพี่ชายมีศัตรูคู่แค้นมากมาย หากนางซักศึกเข้าบ้านนางจะต้องเสียใจภายหลังอย่างแน่นอน

นี่คือทางเลือกของนาง

เห็นประโยชน์ของเจ็ดอัครศิมาก่อน และไม่ยอมทำร้ายพวกเขา
คนใดคนหนึ่งเพราะสิ่งที่ตัวเองคิดว่าเป็นความใจดี

ขุนสวากำลังจะลุกขึ้นก็ถูกแม่ นางน้อยผู้ นั้นจับตัวไว้ แม่ นางน้อย
พูดอีกอึก

"คุณ...คุณหนูหลัน ได้โปรดช่วยข้าด้วย ข้าทำงานอยู่ในหอวิณฟู
ปีนี้จะมีสอบแล้ว วันก่อนมีนายหน้ามาที่หอและถูกใจข้า คิดจะส่งข้าไปที่
หอใต้ดิน" นางร้อนใจจนน้ำตาไหลออกมา "หลงจู๊ก็รับปากแล้ว คุณหนูหลัน
ท่านเป็นเทพเจ้าในใจข้า อายุยังน้อยก็ได้เป็นหนึ่งในสมาชิกของเจ็ดอัคร
ศิมีแต่ท่านที่ฆ่าผู้อื่น ไม่มีวันที่ผู้อื่นจะฆ่าท่านได้ ได้โปรดช่วยข้าด้วย
เถอะ!"

ขุนสวาทำหน้าตะลึงงัน นางไม่เคยได้ยินคำว่าหอใต้ดินมาก่อน
แต่ฟังแล้วก็เข้าใจทันทีว่าที่นั่นต้องมีไซ่สถานที่ที่ตีแน่ เพียงแต่...

"คุณหนูหลัน ขอเพียงท่านตวัดดาบออกไป นายหน้าผู้นั้นจะต้อง
ตายอย่างแน่นอน อีกทั้งทางการก็ไม่กล้าเอาเรื่องกับเจ็ดอัครศิอยู่แล้ว
นายหน้าพวกนั้นล้วนเป็นพวกสารเลว เป็นโจร ฝ่าฝืนกฎหมายของต้าชิง
ชิงตัวเด็ก ๆ ลูกคนจนไปเป็นทาส ทำการค้าโดยปราศจากต้นทุน พบเห็น
ได้ทั่วทุกหนแห่ง คุณหนูหลัน ท่านกินเจใช่หรือไม่ ปกติข้ามักจะทำงาน
เบ็ดเตล็ดอยู่ในหอสุรา บางครั้งเวลาเจอผู้บ่าเพ็ญเพียรที่กินเจ หลงจู๊
จะสั่งให้ข้าเข้าครัว คุณหนู ท่านช่วยข้าด้วยเถอะ วันหน้าข้าจะเป็นวิ
เป็นม้าตอบแทนท่าน ทำกับข้าวให้ทุกวัน ข้ายินดีทำงานทุกอย่าง แต่
ไม่ยอมถูกส่งไปที่หอใต้ดิน ท่านเองก็เป็นสตรี ย่อมรู้ว่าจุดจบของ

การเข้าไปในสถานที่แห่งนั้นคืออะไร"

ขุนฮวาฟังแล้วปากเล็กอ้าครึ่งหนึ่ง 'ไม่รู้จะพูดอะไรดี พี่ฉิวขุนเคยพูดถึงกฎหมายของต้าซิง แต่กลับไม่เคยสอนนางที่ละข้อ มิใช่เพราะนางไม่มีทางได้ใช้ แต่เขาบอกว่ากฎหมายเหล่านั้นล้วนจอมปลอมหลอกลวง ทั้งยังไม่กระจ่างแจ้ง

ข้อมือของนางถูกบีบจนเจ็บเหลือเกิน ความคิดสับสนวุ่นวายไปหมด อยากจะรับตัวสว่น้อยผู้นี้ไว้โดยไม่ใส่ใจจริงเท็จ แต่พอนางคิดถึงพวกพี่ชาย...

รับไว้ได้จริงๆ หรือ นางมีปัญญาจะรับตัวอีกฝ่ายไว้ได้หรือ

นางเลือกยืนฝั่งเดียวกับพวกพี่ชาย จะไม่ยอมให้ผู้ใดอาศัยนางมาทำร้ายพวกพี่ชายเด็ดขาด ดังนั้นแม้อยากจะใจอ่อนเหลือเกิน แต่ก็ต้องใคร่ครวญให้มาก

นี่คือทางเลือกของนาง ต่อให้ต้องอำมหิต ต่อให้ต้องเฝ้ามองสิ่งที่จะเกิดขึ้นโดยทำอะไรมิได้ก็ตาม...

ขุนฮวาทอนหายใจ ในที่สุดก็เปล่งเสียงออกมา "ข้าไม่อาจพาเจ้าเข้าไปในคฤหาสน์เจ็ดอัครีได้ แต่ว่า...ข้าจะพยายามขอให้ชื่อพี่ในอารามรับตัวเจ้าไว้"

คำพูดประโยคต่อมายังมีทันได้เอ่ย ก็ได้ยินเสียงอีกทีที่ดังมาจากปากตรอก

"หาเจอแล้ว! หาเจอแล้ว! อยู่นี่เอง! นางเด็กบ้า กล้าหนีมาที่นี่ เจ้าคิดจะเข้าไปแอบในวัดหรือ" ชายฉกรรจ์หลายคนวิ่งมาทางขุนฮวา

ขุนฮวาหนึ่งอิงไป พบว่าข้อมือบางถูกปล่อย สว่น้อยผู้นี้นมุดเข้าไป

หลบอยู่หลังแข่งไม้ทั้งตัว

ยังจะซ่อนอะไรอีก ผู้อื่นเห็นเจ้าแล้ว! ไม่สนแล้ว นางรีบเปิดประตู
เล็กและหันไปพูด "เจ้าก็รีบเข้า..."

กลิ่นเหม็นอรุนแรงที่มาพร้อมกับฝ่ามือใหญ่ปิดปากและจมูกของนาง
"นางตัวดี! ยังคิดจะหลบเข้าไปในวัดอีกหรือ ในแต่ละวันมีตั้งกี่คนที่
ที่คิดจะหลบหนีเข้าไปในวัด สุดท้ายก็ถูกส่งออกมาทั้งหมดอยู่ดี เจ้าคิดว่า
พวกเขาจะสนใจเจ้ารี"

ช้าก่อน นางไม่ใช่...

"ต่อให้เจ้าดีนรนเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ สัญญาขายตัวอยู่ในมือ
ของข้าแล้ว ยอมไปเป็นทาสในหอใต้ดินแต่โดยดีเถอะ!"

ชายฉกรรจ์ที่เป็นคนพูดลากนางเดิน ชุนสวาวอยากจะแย้ง แต่
เรี่ยวแรงกลับสู้อีกฝ่ายไม่ได้ หัวไหล่ยังเจ็บแปลบรุนแรง นางถึงได้ตระหนัก
ว่าชายฉกรรจ์ผู้นั้นต้องการตัดรำคาญจึงบิดแขนนาง...

เจ็บเหลือเกิน...

ด้วยสายตาที่พรวดเลือน ทำให้ชุนสวาวเห็นชายกระโปรงของตัวเอง
ลากอยู่บนพื้น... เป็นสีแดง ชุดที่อยู่ใต้เสื้อคลุมกันลมเป็นสีแดงกับ
กระโปรงแดง พี่ชายอยากเพิ่มอิมมิ่งคลให้นาง จึงให้นางสวมใส่เสื้อผ้า
สีแดงทั้งชุด เหมือนแม่ นางน้อยผู้นั้นพอดี...

เป็นความบังเอิญ? หรือว่าแม่ นางน้อยผู้นั้นตั้งใจ

นางเจ็บจนต้องหรีตา เห็นดวงหน้าเล็กที่แอบชะโงกออกมาจาก
หลังแข่งไม้... ดวงหน้าเล็กค่อยๆ เลื่อนวาง... ค่อยๆ ห่างไกลออกไป...

นางไร้เรี่ยวแรงจะตีแขนแข็งแกร่งของชายฉกรรจ์ที่ปิดปากปิดจมูก

นางแล้ว จึงใช้เรียวแรงเข็อกสุดทำท่าเรื่องอย่างหนึ่ง...

"เด็กน้อยคนนี้ร่างกายแบบบางยิ่งนัก แคตก็ไหลหลุดเสียแล้ว..."

"ไม่ถูกต้อง ร่างกายนางไม่มีกลิ่นทาสนี่"

"ไม่มี? คงมิใช่ว่าหลงจู้จำผิดกระมัง ช่างหัวมันเถอะ จับนางไปแช่ในสระแล้วค่อยประทับตรา แล้วรีบส่งไปที่หอใต้ดิน ที่นั่นกำลังขาดคนมากทีเดียว..."

เสียงสนทนาเลื่อนวางไม่ชัดเจนลอยมาจากที่ไกลๆ นางถูกลากขึ้นบันไดเหมือนศพวางหนึ่ง มีไอร้อนปะทะใบหน้า

ดูเหมือนจะมีเด็กเล็กมากมาย ดูเหมือนจะมีเสียงไห้ดังจี้ฉ่าเต็มไปหมด ดูเหมือนจะมีคนตะโกนร้องเสียงดังว่า

"เร็วเข้าๆ ถอดเสื้อนอกของนางออกเสีย!"

ซ้ำก่อน! ซ้ำก่อน! นางอายุจะสิบสี่แล้ว โตเป็นสาวแล้ว ถอดไม่ได้ๆ...

"โยนลงไปในสระ!"

ตูม! แรงของน้ำปะทะเข้าใส่ใบหน้า ทะลักเข้ามาในปากและจมูก...

หมดกัน แต่โรมาพี่ชายไม่เชื่อเรื่องผีสงเรื่องเทพเจ้า แต่กลับพานางมาทำพิธีเรียกขวัญ แต่นางคิดว่าต่อไปไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว เจอของไม้ดีนั้นเป็นเรื่องเล็ก ฟาดินมีลมฝนที่มีอากาศแดด มนุษย์เรามีเข้าค่าทุกซุซ* สิ่งสำคัญคือตอนนี้...

นางว่าอย่าไม่เป็น!

"ไม่อยู่?" ขนตาสีดำหลุบลงครึ่งหนึ่ง ชับแน่นให้เห็นงามืดเล็กน้อย

* ฟาดินมีลมฝนที่มีอากาศแดด มนุษย์เรามีเข้าค่าทุกซุซ เป็นสำนวนหมายถึงเคราะห์ภัยบางอย่างที่เกิดขึ้นไม่อาจคาดการณ์ได้

รูปโฉมของเด็กหนุ่มทำให้ผู้พบเห็นตาลายมึนงง งงตามถึงขั้นลุ่มบ้าน
ลุ่มเมืองได้

ครั้งแรกที่เหลียนฮวาพบเขาคือเมื่อห้าปีก่อน

ตอนนั้นนางคิดอย่างไรดียงสาวว่าเขาคล้ายเทพบนฟ้าที่จุติลงมาเกิด
ถึงได้มีรูปโฉมงดงามน่าตื่นตะลึงเช่นนี้ ภายหลังได้ยินวีรกรรมของเจ็ดอัคคี
เรื่อยมา ก็ส่งผลต่อความคิดนางอย่างยิ่ง ดังนั้นเมื่อพบเขาอีกครั้งจึงรู้สึก
เพียงว่าเด็กหนุ่มผู้นี้เป็นผู้ใหญ่ขึ้นเล็กน้อย แม้จะรู้จักปกปิดไอสังหาร
ที่แฝงอยู่ทั่วร่างมากขึ้น ทว่ากลับยิ่งดูเหมือนมารปีศาจที่ล่อลวงผู้คน

อย่างน้อยในใจนางก็บังเกิดความรู้สึกลัวหวาดกลัวและขยะแขยง
โดยไร้สาเหตุ

"ตอนที่ซื้อฟู่ของข้ามาถึงห้องทำสมาธิ คุณหนูซุนฮวาก็ไม่อยู่แล้ว"

นัยน์ตาดำสนิทของหนานกงหล่างกวาดมองไป ก่อนจะหยุดอยู่ที่
กุยอู่เต้า

กุยอู่เต้ารู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย ทั้งพยายามข่มกลั้นอารมณ์มิให้
ตัวเองระเบิดออกมาขณะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

"ข้าก็หานางไม่เจอเหมือนกัน!" วัดต้าฝอเป็นพื้นที่ตรงกลาง ผู้ใด
จะกล้าลักพาตัวคนในนี้ เพราะเช่นนี้เขาถึงได้วางใจปล่อยให้เด็กโง่งผู้นั้น
เดินเข้าไปในห้องทำสมาธิที่เป็นเขตหวงห้ามของบุรุษ

หนานกงหล่างฟังแล้วก็เดินผ่านเหลียนฮวา ก้าวเร็วๆ ไปยังห้อง
ทำสมาธิด้านหลัง

"ข้าก่อน ท่านห้า ที่นั่นไม่อนุญาตให้บุรุษเข้า..." เหลียนฮวาร้องบอก

"แม่ชื่อน้อย เจ้าก็อย่าอะอะไป หาไม่หลังจากนี้พวกเจ้าต้องเจอดีแน่"

กยูงผู้เต้าตวาดเสียงต่ำข้างหูนาง จากนั้นก้าวยวาวๆ ตามหนานกงหลังไป ระหว่างทางมีแม่ชีเห็นบุรุษบุกเข้ามาก็หมายจะเข้ามาห้าม แต่พอเห็นเด็กหนุ่มในวัยสิบเจ็ดสิบแปดผู้มีริมฝีปากแดงพินขาว ใบหน้าเต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต ต่างก็ถอยหลบอย่างบังคับตัวเองไม่ได้

หนานกงหลังผลึกประตูเก่าๆ ของห้องทำสมาธิออกข้างในว่างเปล่า ไร้คน

เธาก้าวออกจากห้องทำสมาธิ แล้วถามเสียงสนทนาที่วิ่งตามมาว่า "ที่นี่มีสตรีคนอื่นอีกหรือไม่"

"ไม่มี วันนี้มีเพียงคุณหนูซุนฮวาเท่านั้น ท่านห้า ท่านวางใจเถอะ ข้าจะรีบไปอธิษฐานขอพรให้คุณหนูซุนฮวา นางจะต้องปลอดภัยไร้อันตรายแน่"

หนานกงหลังนั้นไม่สนใจฟัง ส่วนกยูงผู้เต้ามองนางด้วยสายตาประหลาด แล้วผีนกกลืนคำสบถหยาบคายในปากลงไป

"ประตูที่ออกสู่ข้างนอกใกล้กับบริเวณนี้ที่สุดอยู่ที่ใด" หนานกงหลังถามต่อ

เสียงสนทนางิ่งไป ก่อนจะรีบนำทาง ย่างก้าวของนางนั้นเล็ก สดุดทำยพอหนานกงหลังกับกยูงผู้เต้าเห็นประตูเล็กที่อยู่ไกลๆ ก็วิ่งผ่านนางและทะยานไปข้างหน้า

กยูงผู้เต้าถีบประตูเล็กจนเปิดออกและยกมือปิดจมูกทันที

"ข้างนอกเป็นสระทาส กลิ่นนี้รุนแรงไปหน่อย..." เสียงสนทนาหอบหายใจ แล้วเสริมเสียงค่อยว่า "คุณหนูซุนฮวาดูไม่เหมือนคนที่จะเดิน

สะเปะสะปะไปทั่ว..."

หนานกงหล่างเดินเข้าไปในตรอกพลางพิจารณาสภาพแวดล้อมโดยรอบ

ตรอกเล็กเช่นนี้มองปราดเดียวก็เห็นจนหมด แต่ไรมาซุนฮวาไม่เคยเล่นซ่อนหาเช่นนี้ ทั้งยังไม่มีทางตามคนอื่นไปส่งเดช แล้วนางจะไปทีได้ได้ ช้านางยังรู้จักหนักเบา แม้จะเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับโลกภายนอกมากกว่าผู้ใด แต่หากมิได้รับอนุญาตจากพวกเขา นางไม่มีทางทำอะไรส่งเดช...เมื่อคิดได้ดังนี้ ความคิดของหนานกงหล่างพลันชะงักเล็กน้อย

แต่ก่อนไม่เคยคิด แม่นางน้อยอายุสิบสามผู้หนึ่งจะระมัดระวังตัวบ้างหรือไม่ อีกทั้งเขาไม่เคยบอกนางมาก่อนว่าเจ็ดอัคคีมีศัตรูมากมายและไม่เคยบอกนางด้วยว่าโลหิตที่ไหลผ่านสองมือของเขามากมายจนแทบเป็นสายน้ำ นาง...

"หนานกงหล่าง!"

หนานกงหล่างมองตามสายตาของกุยคู่เต๋ำไป ก่อนจะเดินไปข้างหน้าและเก็บแหวนหยกบนพื้นขึ้นมา

วันนี้นางต้องออกจากบ้าน หากร่างกายสัมผัสกับหินหยกแล้วตัวจะเย็นขึ้นหน่อย เขาจึงมอบของขวัญวันเกิดให้นางล่องหน้า แหวนหยกร้อยปีวงเล็ก หวังว่าหลังจากอายุครบสิบสี่แล้วนางจะสมหวังในทุกสิ่งในที่ปรารถนา

ด้วยรูปร่างของนางค่อนข้างเล็ก นิ้วมือเรียวยาว แหวนหยกจึงหลวมไปหน่อย ต้องอนิ้วไว้เล็กน้อยเพื่อไม่ให้แหวนหลุดออกมา ทว่า

นางก็ยั้งดีอกดีใจ แม้แต่ตอนกินข้าวอยู่ในหออวิณฟูยังงอนิ้วกลางไว้ตลอด...

ใบหน้ากัลลัดกลมของหนานกงหล่างค่อยๆ มีดตะมันลง

ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่าน หอบเอาเส้นผมสีดำไว้ประกายของเขาขึ้นมา เส้นผมนั้นดำสนิทปราศจากประกาย เฉกเช่นเดียวกับดวงตาที่หลุบลงของเขา

ไม่ต้องสงสัยแก่ดูให้ละเอียด แม้แต่กุยอู่เต้าที่ยืนห่างออกไปสามก้าวก็ยังรู้สึกถึงไอบีศาจที่ปั่นป่วนอยู่ทั่วตัวของเขาได้

ชั่วขณะนั้นกุยอู่เต้าก็ถูกปลุกสัญชาตญาณการเข่นฆ่าสังหารอันคลุ้มคลั่งขึ้นมา เขาอยากจะสู้ตายกับหนานกงหล่าง ต่อให้ต้องตายไปตอนนี้เลยเขาก็ยินดี

...ยังไม่ได้ เขาไม่ยอม ตอนนีเขายังไม่ยอมตาย กุยอู่เต้าพยายามควบคุมตัวเอง สัญชาตญาณดิบกับสติสัมปชัญญะกำลังต่อสู้กัน ใบหน้าเขาบิดเบี้ยวอย่างรุนแรง มือกำหมัดแน่น เล็บจิกลึกเข้าไปในเนื้อขณะควบคุมสติร้ายในใจที่กำลังจะหลากรงขังออกมา

เมื่ออายุมากขึ้นเรื่อยๆ เขาก็เริ่มมีความตระหนักรู้มากขึ้น เจ็ดอัคคีคนอื่นๆ สองมือเปื้อนเลือด เปี่ยมด้วยไอสังหาร แต่ไม่มีไอบีศาจที่ส่งผลต่อผู้อื่นจนทำให้ทั่วร่างสั่นสะท้าน ควบคุมตัวเองไม่ได้เช่นนี้

ไอบีศาจเช่นนี้มักจะเตือนเขาอย่างชัดเจนเป็นที่สุดว่า...

ในบรรดาเจ็ดอัคคี หนานกงหล่างร้ายกาจที่สุด ไม่ว่าจะอยู่ในสนามรบแบบใด หนานกงหล่างจะเป็นคนที่มีโอกาสรอดชีวิตมากที่สุด หากเจ็ดอัคคีพร้อมใจกันร่วมมือกำจัดเขา เกรงว่าทุกคนคงจะต้องตาย

ไปพร้อมกันทั้งหมดจึงจะสามารถทำให้เขาหมดโอกาสในการรอดชีวิตได้ แต่ก่อนเขาไม่ยอมแพ้ คิดว่าแค่ความโหดเหี้ยมอำมหิตนั้น ผู้ใดบ้างที่ทำได้ อีกทั้งหนานกงหลางยังไม่โหดเหี้ยมเท่าเขา อย่างน้อยหนานกงหลางตอนอยู่ในคุกหาสน์ หนานกงหลางที่พุดคุยกับซุนฮวา ในแต่ละครั้งล้วนไม่มีความน่ากลัว

ภายหลัง...ภายหลังเขาถึงได้พบว่าอวิถิงเชิงป่มเพาะมารร้ายตนหนึ่งขึ้นมา

มารร้ายตนนี้สมัยที่ยังเป็นเด็กยังพอจะฟังคำสั่งของอวิถิงเชิงอยู่บ้าง ยอมให้อวิถิงเชิงสวมใส่พันธนาการที่มองไม่เห็นซึ่งเขาจะสลัดออกเมื่อไรก็ได้ไว้กับตัว

ต่อมาเขาเต็มใจใส่พันธนาการที่ชื่อว่าซุนฮวาไว้กับตัวเอง ปกปิดโฉมหน้าของมารร้ายไปที่ละนิด

แต่ตอนนี้พันธนาการนั้นหายไปแล้ว...

เมืองหมีโจวก็จบสิ้นแล้ว

7

หลังไอส์ล้าก์อย่างรุนแรง ในที่สุดก็ฟื้นขึ้นมา
นางพบว่าตัวเองนอนอยู่ริมสระ เลื้อยขึ้นกลางสี่ขาตัวบางเปี้ยกชุ่ม
และแนบสนิทอยู่บนร่างกาย

นางตื่นนอนจะลุกขึ้นด้วยความกระดากอาย ไหล่ขวาหลุดจริงๆ ด้วย
...เจ็บจัง แล้วจะต่อเข้าไปอย่างไร

เคยเห็นกยูงผู้เต้าฝึกยุทธ์กับหลันหลันหลายครั้ง พอไหล่ของหลันหลัน
หลุดก็ต้อกลับเข้าไปโดยไม่กะพริบตา นางเห็นแล้วยิ่งอ้าปากตาค้าง
หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ เรียนรู้เอาไว้บ้างก็คงดี

นางเหลียวมองไปรอบด้าน ยิ่งมองก็ยิ่งตื่นตระหนก ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึก
ขวัญกระเจิง ทาสบางส่วนถูกคุมตัวไปยังสระน้ำขนาดใหญ่ที่เด็ดพล่าน
บางส่วนถูกคุมตัวไปยัง...นางตะลึงงัน

เหล็กร้อนที่ถูกเผาจนแดงฉานประทับลงบนหน้าผากของเด็กน้อย

เมื่อถูกเผาจนส่งเสียงดังฉ่าๆ อากาศเต็มไปด้วยกลิ่นทาสเข้มข้นกับเสียงร้องโหยหวนที่ถูกสะกดกลั่นไว้...ที่นั่นคือนรกบนดินอย่างนั้นหรือ

ที่แท้ในหวงเจามีโลกเช่นนี้ซุกซ่อนอยู่ด้วย!

"ไหนว่าอายุครบสิบหกแล้วมิใช่หรือ" ชายฉกรรจ์ผู้นั้นจ้องเรือนร่างของนาง "ดูแล้วน่าจะแค่สิบเอ็ดสิบสองเท่านั้นเอง"

นางตกใจและรีบถอดหน้าอก เสื้อชั้นในตัวบางแนบติดไปกับร่างกายเพียงใดนางรู้ดี...ตั้งแต่เล็กจนโตนางไม่เคยให้ผู้ใดมองเรือนร่างของตัวเอง เช่นนี้มาก่อน พี่ชาย! พี่ชาย...

ชายฉกรรจ์เอ่ย "ช่างเถอะ แค่เป็นสตรีก็พอแล้ว" ก่อนจะลากนางไปยังเตาเหล็กที่ถูกเผาจนแดงฉาน

สองเท้าของนางพยายามอย่างยิ่งที่จะเกี่ยวรั้งไว้ แต่พื้นลื่นจนยากที่จะขึ้นตัวไว้ได้ จึงได้แต่ร้องไม่หยุด

"ข้าไม่ใช่นาง เจ้าเข้าใจผิดแล้ว! ข้าอาศัยอยู่ในคฤหาสน์เจ็ดอัครศิ ข้าไม่ใช่นาง..."

ชายฉกรรจ์หัวเราะฮาๆ "ข้าก็อาศัยอยู่ในคฤหาสน์เจ็ดอัครศิเช่นกัน ไฉนจึงไม่เคยเห็นเจ้า ฤไ! เจ้ากลัวเอาเจ็ดอัครศิมาเป็นโล่กำบังเชี่ยวชาญหรือ คฤหาสน์เจ็ดอัครศิมียี่สิบศากหญิงแค่คนเดียวเท่านั้นแหละ เจ้าเหมือนนางเสียที่ไหน สตรีคนอื่นในคฤหาสน์เจ็ดอัครศิล้วนเป็นทาส จะมีเด็กน้อยอย่างเจ้าได้อย่างไร เจ้ามีป้ายคำสั่งหรือไม่ หืม?"

"ข้าอาศัยอยู่ในคฤหาสน์เจ็ดอัครศิจริงๆ เจ้าไม่เชื่อก็ไปถามได้... ข้าชื่อซุนฮวา..."

ชายฉกรรจ์ไม่สนใจนางแม้แต่น้อย ลากนางไปข้างเตาเหล็กแล้ว

โยนลงบนพื้น

เด็กน้อยคนหนึ่งเกลือกกลิ้งอยู่ด้านข้างพลาทงกุ่มหน้าผากที่ถูกเผา ร้อนโหยหวนไม่หยุด นางเห็นแล้วตื่นตระหนกอย่างยิ่ง

นางเคยเห็นลวดลายบนหน้าผากของทาส ยามมองใกล้ๆ แล้วดู ประณีตงดงาม แต่นั่นกลับเป็นสัญลักษณ์ของทาสที่ลบไม่ออกไปชั่วชีวิต

อิงเออร์เคยอธิบายให้ฟังว่าตรานั้นมีขั้นตอนการประทับอย่างไร ตอนนั้นแค่ฟังก็รู้สึกเจ็บแล้ว ครั้นได้เห็นกับตาตัวเอง ความหวาดหวั่น ของนางก็ยิ่งพุ่งไปทั่วร่างอย่างควบคุมไม่อยู่

ผู้ใดเป็นคนตั้งกฎนี้ขึ้นมา นี่เป็นหวงเฉาแบบใดกัน ไฉนนางจึง มาอยู่ที่นี่

ชายฉกรรจ์ถือตราประทับเหล็กแดงฉานเดินเข้ามา นางมีสีหน้า ซีดเผือด พยายามจะคลานหนีไปตรงมุม แต่เขากลับคว้าข้อเท้าที่บาง จนหักได้อย่างง่ายดายของนางและลากกลับไป!

"ซ้าก่อนๆ ซ้าคือซุนฮวาจริงๆ...เจ้าให้คนไปถามดู ลองให้คนไป ถามดู!" นางร้องเสียงดัง กลัวเจ็บมาก กลัวเป็นที่สุด "อย่าประทับ! อย่าประทับตรา!" เปลี่ยนเป็นวิธีอื่นได้หรือไม่

เส้นผมยาวของนางถูกระชากอย่างแรงจนแทบหลุดออกจาก หนึ่งศีรษะ

นางเบิกดวงตาสีซีดด้วยความหวาดหวั่น ตราประทับเหล็กที่น่ากลัว ประชิดเข้ามาใกล้ สองมือของนางถูกคนคว้าไว้แน่น ไอร้อนที่ปะทะเข้ามา ตรงหน้ารุมดวงตาจนแทบบอด

"อย่างนะ..."

เมื่อตราประทับเหล็กแนบลงบนหน้าผากแบบบางของนางก็เกิดเสียงดังว่า นางเจ็บจนจิตวิญญาณสิ้นสะเทือนแทบจะหลุดออกจากร่าง กรีดร้องเสียงดังด้วยความเจ็บปวด

เสียงร้องของนางแหลมสูงและเจ็บปวด ชั่วชีวิตนี้นางไม่เคยเปล่งเสียงร้องแหลมเช่นนี้มาก่อน แต่ยามอยู่ในสภาวะเสียงร้องนั้นก็ลับแฝงเบาอย่างไม่นานก็ถูกกลบจนหายไป

จากนั้นพอตราประทับเหล็กกดลงมาเต็มแรง ควันสีขาก็ลอยออกมาจากรอยแยกไม่หยุด สายตานางพราวเลือน จมูกเต็มไปด้วยกลิ่นเนื้อใหม่

"แค่นี้ก็เสร็จแล้ว ประเดี๋ยวใส่ยาสักหน่อย เดือนเดียวก็หายดีแล้วละ" ชายฉกรรจ์ว่า

คนที่จับนางไว้ปล่อยมือ แม้แต่ร้องนางก็ยังร้องไม่ออกด้วยซ้ำ ร่างกายล้มลงบนพื้นในสภาพอ่อนปวกเปียกเหมือนตุ๊กตาผ้า

เจ็บจัง...เจ็บจัง นางไม่เคยเจ็บเช่นนี้มาก่อนเลย...เป็นเพราะพี่ชายกับพี่จิวซุนเลี้ยงดูนางดีเกินไป จึงทำให้นางอดทนกับความเจ็บปวดเล็กน้อยแค่นี้มิได้ใช่ไหม

ในห้วงเจามีทาสตั้งเท่าไรที่ต้องอดทนกับสภาพเช่นนี้ แต่เหตุใดนางถึงเจ็บจนทั่วร่างไม่หลงเหลือความรู้สึกใดๆ อีก

นาง...นางจะตายหรือไม่ พอความคิดนี้ผุดขึ้นมา ก็มีสามารถขจัดออกไปได้อีก ความหวาดกลัวและความเจ็บปวดทับถมกัน ทำให้สติสัมปชัญญะเริ่มเลือนราง

นางตัดใจจากพวกพี่ชายไม่ได้ นางยังมีสิ่งที่ยากทำอีกมากมาย

ยังอยากจะประจบเอาใจพวกพี่ชาย อยากให้ใบหน้าของพวกเขา มีรอยยิ้มตลอดไป ตกกลางแล้วว่าจะอยู่ด้วยกันชั่วชีวิต แต่ตอนนี้นางยังห่างจากคำว่าแกอีกไกลไม่ใช่หรือ...

ก่อนหน้านั้นพี่ฉิวซุนยังคุยเล่นกับนาง บอกว่านางอายุมากแล้วช้าเร็วก็ต้องออกเรือน น่าเสียดายที่โลกนี้ไม่มีบุรุษที่ดีที่คู่ควรกับนาง เขายังสั่งนางว่าอย่าได้ลุ่มหลงคนงามที่ไม่เอาถ่านส่งเดช

ตอนนั้นนางฟังแล้วเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง แล้วตอบเขาว่า 'นางชอบทุกคนในเจ็ดอัคคีและตัดใจจากผู้ใดไปไม่ได้ทั้งนั้น จำเป็นต้องออกเรือนด้วยหรือ อยู่ในคฤหาสน์เจ็ดอัคคีตลอดไปไม่ได้หรือไร'

นางยังรอให้เจ็ดอัคคีวางมือ จะได้อาศัยอยู่อย่างสงบด้วยกัน ใช้ชีวิตอย่างสุขสงบไปด้วยกัน

ตอนนั้นสีหน้าของพี่ฉิวซุนมีทั้งความดีใจและความสงสัยระคน กลุ่มใจนิดหน่อย...นางสังเกตเห็นตั้งนานแล้ว พี่ฉิวซุนอ่านหนังสือเยอะมาก แต่กลับไม่จุกจิกในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ มีเฉพาะเวลาปฏิบัติต่อนางเท่านั้นที่จะใช้วิธีปกติของคนทั่วไปภายนอก...

เพราะพี่ฉิวซุนคิดว่าเจ็ดอัคคีล้วนมิใช่คนปกติทั่วไป...แต่นางสมควรได้รับทุกสิ่งที่เป็นปกติทั่วไปมากที่สุด

นางไม่สนใจเรื่องปกติหรือไม่ปกติ นางแค่อยากให้ครอบครัวของนางเป็นเจ็ดอัคคี ขอเพียงเป็นเจ็ดอัคคี นางก็ชอบทั้งนั้น ช้ายังชอบมาก...

ไม่ได้ๆ นางต้องพยายามอดทนต่อไป แต่ว่ามันเจ็บมากจริงๆ...ใกล้จะประคองสติเอาไว้ไม่อยู่แล้ว...นางจะไม่...อดทนอีกแล้วได้หรือไม่...น้ำตาหยดใหญ่ไหลรินลงมาจากดวงตาที่ไร้แวว

ภายในดวงตาที่เลื่อนลอยกระจัดกระจาย รองเท้าหุ้มแข้งสีดำของ
บุรุษคู่หนึ่งเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ และหยุดตรงหน้านาง

นางเงยหน้าอย่างหมดแรง ได้แต่มองไปข้างหน้าอย่างว่างเปล่า
ทั้งยังรวบรวมสติไม่ได้

"เจ็บมากหรือ ข้าตรวजूแล้ว เดิมทีเจ้าไม่ควรปรากฏตัวในต้าซิง
หวงเจา มีแม่นางผู้หนึ่งดวงชะตากำลังเฟื่องฟู เจ้าถือกำเนิดขึ้นมาก็เพราะ
นาง หากนางแข็งเกร่งเจ้าย่อมอ่อนแอ หากมีโชคนของต้าซิงหวงเจา
วันหน้าจะต้องถูกต้าซิงหวงเจาทำลายแน่ ไยต้องลำบากเช่นนั้นด้วย
น้ำพาเจ้าไปดีหรือไม่ น้ำขึ้นมานบนหวงเจาด้วยตัวเอง จะส่งเจ้ากลับไปยัง
โลกที่เจ้าควรอยู่"

...น้ำ? นางมีน้ำด้วยหรือ

หรือว่าพีฉิวซุนลืมบอกนางว่าแท้จริงแล้วนางยังมีน้ำอยู่อีกคน
หนึ่งเครื่องญาติไกลห่างสามพันลี้* พีฉิวซุนยังมีญาติห่างๆ อย่างนางได้
เช่นนั้นนางจะมีน้ำห่างๆ โผล่มาอีกคนก็ไม่แปลก

"ถ้าไปกับข้า เจ้าก็จะไม่เจ็บอีก"

มีเรื่องดีอย่างนี้ด้วยหรือ มือของบุรุษคนหนึ่งยื่นมาตรงหน้านาง
นางอยากจะเหลือบตาขึ้นมองว่าเขามีโฉมหน้าอย่างไรกันแน่ แต่กลับ
ออกแรงไม่ได้แม้แต่บ่อย

นางอยากไปกับเขา ขอเพียงไม่เจ็บ ขอเพียงไปหาพวกพีซายได้
แล้วไปจากที่นี่ได้ ต่อให้เป็นน้ำชายตัวปลอมนางก็ยอมรับ แต่ทำอย่างไร
นางก็ยกมือไม่ขึ้น

* หนึ่งเครื่องญาติไกลห่างสามพันลี้ เป็นคำพูดเปรียบเปรยถึงวงศ์าคณาญาติในสังคมจีนโบราณที่มีเครือช่าย
กว้างขวาง

นางอยากไปจากที่นี่...อยากไปจากที่นี่...

ขณะที่ปรารถนาอย่างยิ่งยวด ไม่รู้ว่านางคิดไปเองหรือไม่ นางเห็นมือถูกยกขึ้นมา มือนางขยับได้แล้ว ทั้งที่นางยังหายใจรวยรินอยู่บนพื้นเย็นเฉียบแท้ๆ...

ขณะที่นางกำลังจะจับมือชายผู้นั้นก็พลันเกิดเสียงโครมดังสนั่น บานประตูไม้ไกลออกไปถูกตีกระเด็น ทำให้ประตูแตกกระจายพาให้เศษไม้ปลิวไปทั่ว ทาสกับนายหน้าคานหอบออกจากบริเวณใกล้ๆ ประตูด้วยความตื่นตกใจ

ท่ามกลางควั่นจางๆ คล้ายเมฆหมอก สายตาพร่ามัวของนาง ปรากฏเงาร่างที่คุ้นเคย

พี่ชาย!

หัวใจสั่นสะท้านขึ้นเล็กน้อย นางกลับเข้ามาในร่างที่เจ็บปวดปางตายนี่อีกครั้ง

เด็กหนุ่มรูปร่างตรงประตูแทบจะสังเกตเห็นซุนฮวาที่หมอบอยู่ข้างเตาตั้งแต่แวบแรก

เขาหรีตาทขณะกวาดตามองร่างเล็กที่ส่วนเว้าโค้งแทบจะปรากฏออกมาทั้งหมด แขนขวาทีบดเบี้ยวผิดรูป ตลอดจนดวงหน้าเล็กที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของคนตาย และหน้าผากที่ไหม้เกรียม...

ใบหน้าของเขาก็พลันเปลี่ยนเป็นจุดัน หลังมือที่ถือกระบี่อยู่มีเส้นเลือดปูดนูนขึ้นมา

กุกู้ไต้้าที่อยู่ข้างหลังเขามองนางอย่างตะลึงงัน จากนั้นร้องเสียงค่อยและก้าวผ่านหนานกงหล่าง ถอดเสื้อออกออกมาห่อหุ้มร่างนาง

ที่เสื้อผ้าในตอนนี้มีอาจปกปิดเรือนร่างได้อย่างรวดเร็ว เขาจึงเนื้อใหม่บนหน้าผากนางเหม็ง ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังดวงหน้าเล็กซีดขาว

เขาอ้าปากหมายจะพูดอะไร แต่สุดท้ายก็เพียงแต่อึดนางขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

"ไม่ต้องร้อง ไม่ต้องร้องนะ เจ็บมากใช่หรือไม่ ไม่เจ็บๆ เหมือนถูกแมลงกัดนั่นล่ะ ไม่เจ็บหรอก ถ้าเจ็บก็เป็นคนโง่ ชุนฮวาเจ้าโง่หรือไม่ เจ้าคงไม่ยอมรับว่าตัวเองโง่ในตอนนี้นะ"

นี่เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกถึงความอ่อนโยนอย่างงอแงของกุยอู่เต้า เป็นนางที่หูผาดไป หรือว่าเขากำลังเอ่ยคำพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นไปไม่ได้ อยู่จริงๆ นางพยายามจะมองตาเขา แต่สายตานางพร่าเลือน เห็นเพียงรางๆ ว่าลูกตาเขามีสีต่างไปจากปกติ ออกจะเหลืองๆ หน่อย นางมองผิดไปหรือไม่

"ชุนฮวา พวกเรากลับบ้านก่อนดีหรือไม่ กลับบ้านก็ไม่ใช่ไรแล้ว"

ดี นางอยากกลับบ้าน...อยากกลับบ้าน

กุยอู่เต้าคล้ายจะสัมผัสถึงความร้อนใจของนางได้ เขาไม่รอให้นางตอบ อิกทั้งไม่เหลือบมองคนอื่นๆ ในกระทาสแม้แต่น้อย แล้วอึดนางออกไปอย่างรวดเร็ว

ตอนเดินผ่านหนานกงหล่าง นางก็อยากจะเงยหน้ามองพี่ชายเหมือนกัน น่าเสียดายที่นางไม่มีแรง เห็นจากหางตาเพียงว่าพี่ชายมิขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย ทั้งยังไม่หันมามองนาง...

"เดี่ยวพี่ห่าก็ตามกลับมาแล้ว เจ้าวางใจเถอะ"

นางหัวใจเต้นแรง มองกุยอู่เต้าด้วยสายตาพร่าเลือน

เสียงหัวเราะอย่างงใจของกยูงผู้เฒ่าดังขึ้นข้างหูนางเบาๆ
 "เรื่องของเจ้าถึงอย่างไรก็ต้องจัดการ หากไม่ผู้อื่นจะยอมให้พวกเรา
 พาเจ้ากลับไปได้อย่างไร จริงหรือไม่"

เป็นอย่างนี้หรือ...คงไม่ใช่อย่างนี้กรรมัง...

นางหลุบตาลงช้าๆ

"อิงเออร์ เจ้าเบาๆ หน่อย ช้าเจ็บ" นางพูดอย่างไรเร็วแรง
 เด็กสาวในชุดกระโปรงสีเหลืองนวลผ่องอย่างระวัง เอ่ยเสียง
 ค่อยๆ

"คุณหนู เชนนี้ยังเจ็บหรือไม่เจ้าคะ" นางใช้ผ้าเช็ดมือเท่าที่เย็นเฉียบ
 ของซุนฮวาเบาๆ

"อย่างนี้ดีขึ้นหน่อย" นางออกแรงหัดขาทั้งสองข้างเข้ามา สุดท้ายก็
 ต้องให้หวงอิงช่วย จึงจะหัดฝ่าเท้าเล็กเข้ามาในผ้าห่มได้

หวงอิงเก็บอ่างน้ำ ถอดเสื้อนอกและเตรียมตัวขึ้นเตียง

เดิมที่ซุนฮวาจะหลับอยู่แล้ว แต่พอเห็นการกระทำของนางก็ร้อง
 บอกเสียงค่อย

"อิงเออร์ เจ้าไปนอนที่อื่นเถอะ คินนี้ข้าอยากนอนคนเดียว"

หวงอิงนั่งอึ้งไป "คุณหนูนั้นชี้หนาว ปกติล้วนให้ข้านอนเป็นเพื่อน"

"เจ้าห่มผ้าให้ข้าหลายๆ ผืน ข้าก็ไม่หนาวแล้ว เจ้าออกไปเถอะ
 อย่างมากวนข้านอนเลย" เสียงของนางแหบเล็กน้อย เริ่มรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ
 แต่นางคิดว่าถ้านอนหลับสักตื่นก็คงไม่เป็นไรแล้ว

หวงอิงล้งเลครุ่นหนึ่ง ย่อตัวอยู่หน้าเตียงและเกี้ยวผมหน้าม้าของ

ซุนฮวาขึ้นมาเบาๆ เอ๋ยเสีียงอ่อนโยน

"คุณหนู ท่านกลัวผู้อื่นได้ แต่อย่างกลัวข้าเลย"

ซุนฮวาฟังแล้วอยากหัวเราะแต่กลับหัวเราะไม่ออก "ข้าไม่ได้กลัวเจ้า"

"แล้วไหนท่านจึงไม่ให้อิงเออร์ขึ้นเตียง ปกติเวลาท่านไม่สบายล้นนให้อิงเออร์เล่าเรื่องให้ฟัง ท่านฟังแล้วร่างกายก็จะรู้สึกดีขึ้น"

"...เช่นนั้นเจ้าปู่ที่นอนบนพื้นแล้วเล่าเรื่องให้ข้าฟัง รอให้ข้าหลับแล้วเจ้าค่อยไปนอนในห้องรับรองแขก"

หวงอิงก็ตระหนักทันที ซึ่ขึ้นมาบนเตียงโดยไม่สนใจเสียงประท้วงของซุนฮวา

"นี่ เจ้าทำอะไรของเจ้า พรุ่งนี้เจ้าจะต้องเสียใจภายหลังแน่!"

"กลืนเช่นนี้อิงเออร์ไม่กลัวหรอก"

"นี่ๆ เจ้าจะนอนจริงๆ หรือ...ช่างเถอะ ในเมื่อเอนกายลงมาแล้วก็นอนเถอะ สองสามวันนี้เจ้าอยู่กับข้าที่นี่ ย่อมไม่มีผู้ใดตระหนักถึงกลิ่นกายของเจ้า" มุมปากของซุนฮวาคลี่ยิ้มจางๆ แต่ใบหน้ากลับซีดจางไม่ปรากฏเลือดฝาดแม้แต่หยดน้อย "ในเมื่อเจ้าขึ้นเตียงมาแล้ว กอดข้านอนได้หรือไม่"

หวงอิงกอดนางแนบอกเบาๆ แล้วเกลี้ยผมนางออกอย่างระวัง ล้าคอและแผ่นหลังของนางถูกลวกจนผิวลอกออกเล็กน้อย หวงอิงอดพูดอย่างซุ่นแค้นไม่ได้ "นายหน้าผู้้นลงมือหนักจริงๆ"

"อืม..." นางหลับตา ไม่อยากจะย้อนคิดถึง

"คุณหนู ท่านวางใจเถอะ พวกนายท่านทั้งหลายจะต้องหาวิธีจัดการกลิ่นกายของท่านออกไปได้แน่" นางปลอบประโลม

"อืม..."

"คุณหนูๆ ท่านยังเจ็บมืออยู่หรือไม่"

เฮ้อ นางอยากใช้หวงอิง* มากล่อมนางเข้านอนแทนนกขมิ้น ไม่ได้
ให้มาชวนคุย ซุนฮวา ลืมตามองนาง

"ตอนนี้ก็ไม่ค่อยเจ็บแล้ว" ตอนอยู่บนรถม้า กุญแจตัวฉวยจิ้งหะตอนที่
นางไม่ทันระวังต่อแขนกลับเข้าไปให้นาง นางเจ็บจนเป็นลม พอฟื้นขึ้นมา
ก็กลับมาอยู่ที่คฤหาสน์แล้ว

แต่พี่ชายยังไม่กลับมาเลย

หวงอิงบีบคั้นหน้าม้าของนางออกอีกครั้งและลูบผ้าขาวที่พันแผล
ตรงหน้าผากนางอย่างแผ่วเบา

"คุณหนูไม่ต้องกังวลว่าจะมีแผลเป็น รอให้แผลของท่านหายแล้ว
อิงเอ๋อร์จะวาดลวดลายใหม่ให้ท่านทุกวัน ทำให้ผู้อื่นดูไม่ออกว่าเป็น
ตราทาส...ทุกอย่างจะเป็นเหมือนแต่ก่อน"

"ต่อให้ไม่มีตราทาส แต่กลิ่นทาสก็คงอยู่ตลอดไปอยู่ดี" ซุนฮวา
ยกมูมปากเล็กน้อย "เจ้าอย่าปลอบใจซ้ำอีกเลย ข้ามิได้เป็นเด็กที่ไม่เข้าใจ
โลกถึงเพียงนั้น โลกใบนี้ไม่มียาที่ขจัดกลิ่นทาสออกไปได้โดยสิ้นเชิง
อย่างมากก็ได้แต่แช่ตัวในน้ำที่ผสมเครื่องหอมทุกวัน เพียงแต่ได้ยินมาว่า
เครื่องหอมนั้นมีจำกัดและราคาแพง คนทั่วไปไม่มีปัญญาซื้อหามาใช้"
ไม่รู้พี่ชายจะยอมบริจาคเงินให้นางบ้างหรือไม่

"คุณหนูอย่าได้ดูเบาพวกท่านห้า ต่อให้แพงเพียงใดก็เทียบมิได้
กับความสำคัญของคุณหนูในใจของท่านห้า เพียงแต่...เครื่องหอมนั้น

* หวงอิง แปลว่านกขมิ้น

กระจายอยู่แต่ในวัง ในหมู่ชาวบ้านนั้นมีจำนวนจำกัด อีกทั้งยังแช่ทุกวัน
ไม่ได้ จะเป็นโทษต่อร่างกาย"

ขุนสรวาทานด้วยความประหลาดใจ "ร้ายแรงอย่างนั้นเชียหรือ"

"นี่เป็นกฎเหล็กแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เพียงแค่คุณหนูไม่รู้เท่านั้นเอง"
หญิงพุดเสียงนุ่มนวล "เมื่อเครื่องหอมสัมผัสร่างกายก็จะสามารถจัด
กลิ่นทาสออกไปได้สามวัน แต่เครื่องหอมนั้นมีฤทธิ์ยารุนแรงจนเกินไป
เดือนหนึ่งใช้แค่ตัวได้เพียงสองครั้งเท่านั้น หาไม่หากทาสนำไปแช่ตัว
ทุกวัน แล้วโลกนี้จะแยกแยะสามัญชนกับทาสได้อย่างไร จะแบ่งแยก
สูงต่ำได้อย่างไร"

ดวงหน้าเล็กของขุนสรวาทานฉายความงุนงง นางโผเข้าไปในอ้อมอกของ
หญิงพุดอีกครั้ง หญิงพุดกอดแล้วนุ่มนวล ไม่เหมือนแมงอกแข็งๆ ของพี่ชาย
ที่กอดแล้วรู้สึกสบายใจ "ข้าไม่ชอบกฎเกณฑ์เช่นนี้เลยจริงๆ" นางพิมพา

"ผู้ใดจะชอบเล่าเจ้าคะ คงมีแต่บุคคลสูงส่งที่มีอำนาจเท่านั้นละ
ที่ชอบ" หญิงพุดยิ้มขึ้น "หากไม่เพราะคุณหนูต้องการคนนอนเป็นเพื่อนและ
จะให้คุณหนูติดกลิ่นทาสไม่ได้ พวกท่านห้าคงไม่ซื้อตัวอิงเออร์กลับมา
ในราคาสูงก่อนที่จะถูกประทับตราทาสอย่างแน่นอน นี่เป็นข้อยกเว้น
และนับว่าเป็นความโชคดีของอิงเออร์"

ขุนสรวาไม่พุดอะไร

หญิงพุดลูบเรือนผมนุ่มดำขลับของนางเบาๆ และยิ้มน้อยๆ

"ไม่เป็นไร ต่อให้ขจัดกลิ่นทาสไปไม่ได้ แค่คุณหนูอาศัยอยู่ในคฤหาสน์
ตลอดเวลา ผู้ใดจะกล้าว่าอะไร เพียงแต่..."

"อิงเออร์มีอะไรก็พุดมาตามตรงเถอะ" ขุนสรวาทานพุดเสียงง่วง

"คุณหนู ท่านจะ...จะทุ่มเทลักหน้อยเพื่อทำให้ท่านห้า...ทำให้ท่านห้า
รู้ว่าท่านโตเป็นสาวแล้วได้หรือไม่"

ขุนฮวงเงยหน้าขึ้นมาจากอกนาง "ข้าจะสืบสืบแล้ว พี่ชายก็รู้"

"ไม่ ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ข้าหมายความว่าท่านห้าดีต่อท่าน
ถึงจะดูเหมือนพี่ชายกับน้องสาว แต่ก็ดูเหมือน...บัดนี้คุณหนูก็อวบอิมขึ้น
เล็กน้อย แต่จะสืบสืบอยู่แล้ว หน้าอกกลับไม่เพิ่มขึ้นสักเท่าไร ไม่เหมือน
คุณหนูหลังที่ตอนนี่กลายเป็นสาวงามที่ข้างหน้าขุนข้างหลังนอนแล้ว"

"...อิม เป็นความผิดของข้าเอง" พอถึงฤดูสารทนางก็ตะกละจน
กินไม่เลือก จะอ้วนก็ไม่แปลก

หวังอิงพูดด้วยท่าทางจริงจัง

"บุรุษก็ล้วนเป็นเช่นนี้ กินข้าวขามนี่อยู่ แต่กลับจ้องกับข้าวในขาม
ของผู้อื่น ทุกคนต่างรู้ว่าท่านห้า...หาใช่คนที่เห็นแก่ไม่ตรีในกาลก่อน
หากไม่ชอบหรือเบื่อหน่ายแล้วก็ไม่หันหลังกลับ ความดีของคุณหนู
อิงเออร์เข้าใจได้ แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่ต้องให้ข้าพูด ท่านเองก็น่าจะ
เข้าใจถึงความร้ายแรงของเรื่องนี้ บุรุษไม่มีทางชอบให้ร่างกายของภรรยา
มีกลิ่นทาสติดอยู่ตลอดเวลา หากเมื่อใดความชอบที่ท่านห้ามีต่อท่านลดลง
วันหน้าไม่รู้คุณหนูจะถูกเบียดออกไปอยู่ที่มุมใด บางครั้งเมื่อคิดดูแล้ว
แม้ท่านสามจะพูดไม่ได้ แต่กลับดีต่อท่านเหมือนท่านเป็นน้องสาวคนหนึ่ง
นิสัยเขาคาดเดาไม่ยากเหมือนท่านห้า บางทีคุณหนูน่าจะ..."

"อิงเออร์"

"คุณหนูมีหนทางแล้วหรือ"

"ข้ารู้สึกปวดหัวเล็กน้อย เจ้าช่วยนวดให้หน่อย ข้าจะได้หลับง่ายขึ้น"

"คุณหนูปวดหัวไหนจึงไม่บอกแต่แรก" หวงอิงรีบกดขมับนางเบาๆ ระวังไม่แตะถูกผิวนางบริเวณหน้าผากของนาง

มุมปากของขุนฮวยยกขึ้น พลุลมหายใจอย่างพึงพอใจ "อิงเอ๋อร์ ข้าขอบเจ้าจริงๆ"

หวงอิงฟังแล้วดวงตาเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก นางตอบเสียงค่อย "คำพูดนี้ของคุณหนูก็เป็นสิ่งที่อิงเอ๋อร์คิดอยู่ในใจเช่นกัน หากเป็นไปได้ อิงเอ๋อร์ก็อยากจะรับสิ่งเหล่านี้แทนท่านเหลือเกิน ถึงอย่างไรเดิมทีอิงเอ๋อร์ ก็ควรจะเป็นทาสาอยู่แล้ว"

"เจ็บมากๆ เลย เจ็บจนซ้าร้องไม่ออก หากเจ้าต้องมาเจ็บเช่นนี้และ ร้องจนเสียงเพี้ยนไปก็ชื่ออิงเอ๋อร์ไม่ได้แล้วนะสิ"

หวงอิงแน้มปาก กอดร่างของขุนฮวยไว้แน่นอย่างแผ่วเบา

ร่างของคนตัวเล็กมือเท้าเย็นไปหมด แต่ลำตัวกลับร้อนนินๆ เป็น สัญญาณล่วงหน้าที่บอกว่านางกำลังจะเป็นไข้ ชื่อของขุนฮวยถูกจำกัด อยู่ในยุคฤทธาสน์เจ็ดอัครีเท่านั้น ไม่ว่าจะผู้ใดก็ห้ามแพร่งพรายออกไป เด็ดขาด

นางเชื่อว่าเจตนาเดิมของเจ้านายทั้งหลายคือเพื่อให้คุณหนูที่ไร้ซึ่ง ความสามารถในการปกป้องตัวเองไม่ต้องถูกศัตรูคู่แค้นของพวกเขา ปองร้าย ไหนเลยจะคิดว่าการทำเช่นนี้จะทำร้ายคุณหนู...

ตอนท่านหกอุ้มคุณหนูกลับมา นางก็ตกตะลึงจนตาค้าง ชีวิตมนุษย์ ในโลกใบนี้ด้วยค่าถึงเพียงนี้ แม้แต่คนดีก็หนีไม่พ้น ช่วงขณะนั้นนางบังเกิด ความรู้สึกสิ้นหวังเมื่อคิดว่า 'นางต้องอาศัยอยู่ในโลกเช่นนี้'

คุณหนูหันไม่พูดพริ้วทำเพลง คิว์ดาบเล่มใหญ่บุกไปยังสระทาส

ทันที

สละทาสแต่ละแห่งในห้วงเงาล้วนเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หากไม่มีคำสั่งจากองค์ฮ่องเต้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าทำลายทิ้งตามอำเภอใจ แต่เกรงว่าสละทาสของเมืองหมีโจวคงจะต้องสิ้นชื่อในวันนี้...สิ้นชื่อได้ดียิ่งนัก

"อิงเอ๋อร์...เจ้าพูดอีกหน่อยได้หรือไม่" ซุนฮวาพึมพำ กิ่งหลับกึ่งตื่น หวงอิงรู้สึกขมขื่นเล็กน้อย ชีบขานบทเพลงที่ฟังแล้วชวนให้รู้สึกสงบและสบายใจข้างหูนางเบาๆ ร่วงเล็กน้อยในอ้อมกอดค่อยๆ ผ่อนคลายลงเมื่อเห็นนางหลับไปโดยไม่มีฝันร้ายแล้ว หวงอิงจึงดึงผ้าห่มผืนบางเข้ามาห่อมแก่นางด้วยความสงสารและทะนุถนอม จากนั้นกอดนางและหลับตามไป

ไม่รู้เป็นยามใด หวงอิงสะดุ้งตื่นเพราะไอน้ำเย็นเยียบขุมหนึ่ง ขณะกำลังสงสัยว่าค่าคืนในฤดูสารทหนาวเย็นถึงเพียงนี้ได้อย่างไร ทันใดนั้นก็เห็นว่าบนผืนผ้าห่มของพวกนางสองคนมีเงาของบุรุษยืนอยู่

นางตกใจและหันกลับไปปกป้องคุณหนูโดยสัญชาตญาณ ครั้นมองอีกทีก็พบว่าคนที่ยืนอยู่หน้าเตียงก็คือหนานกงหล่าง

หนานกงหล่างมองนางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

นางอ้าปากทำท่าคล้ายจะพูด สุดท้ายได้แต่ตัวสั่นและลงจากเตียง

บางครั้งท่านหนักก็ทำให้นางหวาดกลัวจริงๆ ทั้งที่มีรูปโฉมงดงาม แต่แวตาก็มองคนกลับไร้ซึ่งประกาย มักให้ความรู้สึกเหมือนเขากำลังมองคนตาย

หนานกงหล่างอุ้มร่างเล็กที่นอนขดตัวอยู่ขึ้นมาเบาๆ

หญิงรีบหยิบผ้าห่มผืนเล็กมาคลุมร่างนาง ไม่กล้าพูดมากและ
มองส่งเขาเดินจากไป

หอลี้เพิ่งยังอยู่ระหว่างการก่อสร้างใหม่ หลังคาหอวิฑูณของคุณหนู
ก็ยังไม่ได้ปูกระเบื้อง เขาคิดจะพาคุณหนูไปที่ไหนะ

หนานกงหล่างเดินออกจากห้องรับรองแขก ระวังที่เดินไปบน
เฉลียงทางเดินที่ทอดสู่หอวิฑูณ เขาก็กระซิบเสียงค่อยข้างหูซุนฮวา

"ซุนฮวา ตื่นได้แล้ว"

หางคิ้วของนางยกขึ้นเล็กน้อย จากนั้นก็หลับอุตุต่อ

พอพ้นยามหนึ่งไปแล้ว การปลุกนางให้ตื่นหาใช้เรื่องง่าย เป็นอย่างนี้
มาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่รู้จะพูดว่านี่เป็นข้อดีหรือข้อเสียของนางจริงๆ
หนานกงหล่างจ้องดวงหน้าเล็กที่หลับสนิทของนางอยู่นาน แต่ตาคำ
กลับไม่มีเงาร่างของนางสะท้อนเข้ามา

เขาก็มหันหลัง พุดข้างหูนาง "ซุนฮวา ตื่นก่อน ข้าจะมองตาเจ้า"

นางยังคงไม่ขยับ

เขาก็มหันหน้าจุมพิตใบหูเล็กเย็นของนาง หอมแก้มที่ยังอวบอ้วนเหมือน
เด็กน้อยของนาง สูดทำยประกะบริมฝีปากเล็กเย็นของนาง

ฉับพลันดวงตาคู้งามก็เบิกโตทันที

หนานกงหล่างผละจากกลีบปากนางซ้าๆ สายตาราบเรียบยังจับอยู่ที่
ดวงตาของนาง

"...พี่ชายท่านกลับมาแล้วหรือ..." นางเลียนแบบความนิ่งสงบของเธอ
สุดความสามารถ

"อืม" เขาเลียริมฝีปากอย่างไม่ปิดบังแม้แต่หน่อย รวากับต้องการ

เลียกลิ้นของนางเข้าไปด้วย

ขุนฮวาทำเป็นมองไม่เห็น ไร่ร้อนเห่อขึ้นมานบนพวงแก้มอย่างไร้สาเหตุ
นางชะงอกหน้าออกจากอกเขา แล้วเอ่ยถามอย่างประหลาดใจว่า

"พี่ชาย ท่านจะอุ้มเข้าไปที่ใด"

"ความลับ"

"..." หากไม่เพราะรู้จักพี่ชายมานาน นางคงสงสัยว่าเขาจะพานาง
ไปยังมูมมีดลับตาคนเพื่อกำจัดศพทำลายร่องรอยเป็นแน่

วันนี้ตาของพี่ชายไม่มีประกาย สีหน้าดูปกติจนน่ากลัว...มีเพียงปาก
ของเขาเท่านั้นที่ยังอุ่นอยู่

เมื่อครู่ตอนอยู่ในฝัน นางยังฝันเห็นพี่ชายกลายเป็นมารร้าย
พอล้อปากก็กินปากเล็กของนางอย่างเอร็ดอร่อย พอลืมตา...ก็ทำเอานาง
ตกใจสะดุ้งจริงๆ

"อืม" ความลับก็ความลับ นางซุกตัวเข้ากับอ้อมอกเขาอีกครั้ง
เตรียมตัวหลับอย่างสบายใจต่อ แต่ก่อนไม่รู้ลึกจริงๆ ตอนนี้ได้ตระหนัก
ว่าอยู่ในคฤหาสน์เจ็ดอัครีแล้วนางถึงจะสบายใจ

"อย่าเพิ่งนอน ฟังดูว่านี่เสียงอะไร" เขาก้าวไปบนเฉลียงทางเดินที่
ทอดยาว

นางชะงอกหน้าออกมาอีกครั้ง เห็นแสงดาวเจิดจรัสถูกบดบังอยู่
หลังม่านเฉลียงหลายชั้น...นางเบิกตาโต แม้แต่ปากเล็กก็อ้ากว้างด้วย
ยื่นมือออกไปด้วยความตื่นเต้นและสะกิดลูกบิดหยกพวงแล้วพวงเล่า
อย่างแผ่วเบา

กริ่งกริ่ง กริ่งกริ่ง เสียงใส่กังวานแผ่จากด้านนี้ไปยังอีกด้านเหมือน

คลื่นบนผิวน้ำ

นางตื่นตื่นดีใจจนพูดไม่ออก ดวงตาระบายยิ้มจนหยีโค้ง สะกิด ลูกบิดด้วยท่าที่ตั้งอกตั้งใจยิ่งพลางฟังเสียงหยกกระทบกันที่เหมือนเสียง บรรเลงจากสวรรค์

ไม่ต้องถามว่านางชอบหรือไม่ แค่เห็นดวงตาที่เปล่งประกาย เหมือนได้เห็นของที่สวยงามที่สุดในโลกก็รู้แล้วว่านางชอบมันหยกนี้ มากเพียงใด

ส่วนเขามองนางแล้วก็เหมือนได้เห็นสิ่งที่ตนปรารถนามากที่สุดใน โลกเช่นกัน

"พี่ชาย เดินช้าหน่อย ช้าๆ หน่อย" นางบอกด้วยน้ำเสียงดีใจ "หรือไม่ กว้างข้างล่าง ข้าไม่นอนแล้ว"

"เจ้าไม่ได้สวมรองเท้า จะวางเจ้าลงบนพื้นได้อย่างไร" เขาไม่ได้ ผ่อนฝีเท้า แต่เดินตรงดิ่งทะเลลึกลงยาวไป

นางทำท่ากำมือ "เฮ้อ เช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าค่อยมาใหม่ก็ได้" พูดจบ ก็คลี้มเต็มใบหน้า "ในที่สุดวันนี้พี่ชายก็พาข้าออกจากห้อง เพื่อดู ม่านหยกนี้นะหรือ" สวยเหลือเกิน...สวยเหลือเกิน สวยจนนางรู้สึกว่ามันที่จริงก็ไม่ได้รู้สึกเจ็บถึงเพียงนั้นอีกแล้ว

หนานกงหลางไม่พูดอะไรอีก เดินตัดลานต่อไป

นางมองซ้ายมองขวา "พี่ชาย นี่เป็นทางไปหออวิฑูณ หออวิฑูณ ยังสร้างไม่เสร็จมิใช่หรือ"

นางก็อายุไม่น้อยแล้ว จะนอนในหอสี่เฟิงต่อไปไม่ได้ จะให้นอน ในห้องรับรองแขกก็แปลกไปเสียหน่อย พี่รองจึงถือโอกาสที่ต้องสร้าง

หอศิลป์ใหม่สร้างเรือนนอนขนาดเล็กสำหรับสตรีให้นางอีกหลัง นี่เป็นความคิดที่ที่รองเสนอขึ้นมากะทันหัน ตอนนั้นนางทั้งดีใจและนึกไม่ถึงหัวใจเหมือนมีดอกไม้ผลิบาน

ตอนกลางวันเวลาไม่มีอะไรทำ นางมักจะเฝ้าดูคนงานก่ออิฐสร้างเรือนนอนหลังเล็กให้นางอยู่ในลาน จากนั้นก็ชี้ไม้ชี้มือกับอิงเออร์พลางคุยว่าอีกหน่อยตรงนั้นจะเป็นอย่างไร ในใจเต็มไปด้วยความคาดหวัง

เมื่อนางมีสถานที่ของตัวเอง ย่อมหมายความว่าคฤหาสน์เจ็ดอัครคัมภีร์มีที่สำหรับนางตลอดไปแล้วใช่หรือไม่

พอหนานกงหล่างอุ้มนางเดินเข้าไปในลาน นางก็รู้สึกถึงบางอย่างที่ผิดปกติ

การตกแต่งในลานสวนไม่เป็นระเบียบนักทว่างดงาม มีเส้นหน่น่าดึงดูดใจทีเดียว เหมือนเช่นที่นางเรียกร้องกับพี่ชายเลย...เหมือนทุกอย่างเลยกระมัง แต่บัดนี้ดูแล้วเหตุใดจึงรู้สึก...รู้สึกประหลาดลึกลับอย่างบอกไม่ถูก

พอถึงหน้าประตูห้อง บันบันประตูมีกระจกย่นต์แปดทิศแขวนอยู่อีกทั้งบานประตูไม่ได้จุลคล้ายเหมือนบันประตูทั่วไป แต่เป็นแผ่นไม้แน่นหนาแข็งแรงที่วาดลวดลายยันต์คาถาแปลกประหลาดที่เห็นแล้วน่าเวียนหัว

นางแหงนหน้ามองหลังคาที่ยังไม่ได้ปูกระเบื้อง ตอนกลางคืนสามารถนอนดูดาวได้

นางหัวเราะออกมา "พี่ชาย คืนนี้จะนอนที่นี่หรือ" ก็ไม่เฉพาะ

นางถูกวางลงบนเตียง เตียงหลังนี้เย็นเล็กน้อย ทั้งที่ข้างบนปูด้วย

พูกหนา ไฉนจึงยังให้ความรู้สึกเย็นสบายหนอ นางจึงเลิกพูกอุ้งขึ้นตรง
มุมหนึ่งและตะลึงงันทันที

มือเล็กแต่เตี้ยหยกเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้น ใบหน้าเต็มไปด้วย
ความเหลือเชื่อและความตื่นตะลึง

"พี่ชาย นี่เป็นเตี้ยหยก" ไม่ใช่แบบที่ช่างในกลวง แต่เป็นเตี้ยหยก
ทั้งหลัง สวรรค์! สวรรค์!

หนานกงหล่างปรายตามองนาง มุมปากหยักเล็กน้อย เหมือนกำลัง
หัวเราะกับท่าทางตื่นตกใจคล้ายคนไม่เคยเห็นโลกของนาง "อีกหน่อย
คูชิว่าหน้าร้อนเจ้ายังจะร้อนอีกหรือไม่" เขาชะงักครู่หนึ่งและพูดต่อ "แต่
เดือนสิบสองไม่ต้องนอนที่นี้ เจ้าย้ายไปนอนกับข้า จะได้ไม่ถูกไอเย็น"

คำพูดนี้ของพี่ชายออกจะเผด็จการเล็กน้อย นางก็เลือกที่จะไม่ใส่ใจ
ตอนนี้นางยิ้มจนปากหุบไม่ลงแล้ว เตี้ยหยกเชียวนะ

"พี่ชาย ท่านช่วยตามอิงเออร์มาให้ข้าที่ ข้าจะนอนกับนางที่นี้" นาง
ลูบพูกกับผ้าห่มที่ทั้งอุ่นและเย็น ปีนหน้าพอดถึงช่วงที่อากาศร้อนจัด นาง
จะดึงพูกนี้ออก จะต้องหลับสบายเป็นแน่

"คืนนี้เตี้ยหลังนี้มีเพียงเจ้ากับข้า"

"อะไรนะ!" นางตะลึงงันไปอีกครั้ง เงยหน้าขึ้นสบกับนัยน์ตาดำลึกล้ำ
มัวหม่นของเขาโดยสัญชาตญาณ

เมื่อครู่ตอนถูกพี่ชายอุ้ม นางมักรู้สึกดวงตาของพี่ชายไม่ค่อย
มีประกาย ตอนนี้กลับดูเหมือนจะมีประกายความมืดเพิ่มเข้ามา

นางหลบสายตาเขาและมองไปได้เพียง บังเอิญเห็นมุมด้านหนึ่ง
ของชายเสื้อเขาพอดี

นางหน้าซีดทันใด

"มีอะไรหรือ" เขาถาม

นางไม่กล้ามองเขา ตอบอึกๆ อักๆ ว่า "พี่ชาย ตรง...ตรงชายเสื้อ
ของท่านมีเศษ...เศษ..."

หนานางกลางก้มหน้ามองตามและดึงชายเสื้อด้านข้างเข้ามา
เห็นบนนั้นเป็นสีแดงสดกับเศษเนื้อ สีหน้าเขาฉายความเหยียดหยัน
เหมือนกำลังมองของชิ้นต่ำ จากนั้นก็เงยหน้าสบตานาง พุดด้วยใบหน้า
ที่ไม่เปลี่ยนสี

"จะต้องเป็นเพราะข้ากลับข้ามเดินผ่านแผงขายหมูและไม่ระวังเตะถูก
หมูตายจนเศษเนื้อกระเด็นขึ้นมาแน่" เขากระซอกเสื้อคลุมตัวนอกออก
เดิมที่จะโยนไว้บนฉากบังลม พຽງนี้ค่อยให้คนเอาไปทิ้ง แต่ครั้นเห็นนาง
ยังตัวสั่น จึงโยนทิ้งออกไปนอกประตู

"กระเถิบเข้าไปหน่อย"

นางคลานเข้าไปด้านในเตียงเสียบๆ พิมพ์ว่า

"วันนี้ทุกคนเป็นอะไรกัน ต่างก็แย่งกันทำให้ตัวเองติดกลิ่นจากข้าหรือ"

"เจ้าเพื่อเจ้าอะไรของเจ้า" เขาซัดตัวนางเข้ามา ให้นางนอนแนบติด
กับเขา

กลิ่นคาวเลือดจางๆ ปะทะใบหน้า นางแสวงทำเหมือนไม่ได้กลิ่น
ไม่ได้กลิ่นๆ...นางเม้มปาก จู่ๆ ก็ออกแรงกอดคอเขาแน่นเพื่อให้ตัวเอง
รู้สึกสบายใจขึ้น จากนั้นก็ปล่อยมืออย่างรวดเร็วและเงยหน้ามองบุรุษหนุ่ม
ที่จับจ้องนางอยู่

"พี่ชาย สองสามวันนี้ท่านอย่าเพิ่งออกไปที่ใดเลย หากไม่มีผู้อื่นจะได้

กลืนทาสจากร่างกายท่าน"

"ข้าไม่ได้จะออกไปที่ใด"

นางพรุลมหายใจ ในใจสงสัยเล็กน้อย นางไม่เด็กแล้วจริงๆ ต่อให้เรือนร่างของนางดูเหมือนเด็กอายุสิบเอ็ดสิบสองอย่างที่นายหน้าผู้นั้นพูดจริงๆ แต่ถึงอย่างไรก็เจริญเติบโตขึ้นเล็กน้อยแล้ว การนอนแนบชิดกับพี่ชายอย่างนี้...พี่ชายไม่รู้รู้สึกกระอักกระอ่วนใจหรือ

แต่ก่อนนางอายุยังน้อยจึงไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้ ทว่าพี่ชายอายุตั้งสิบหกสิบเจ็ดแล้ว น่าจะรู้ว่าชายหญิงย่อมมีความแตกต่างกัน นางเองก็เริ่มรู้สึกเหนื่อยแล้ว ชี้เกี่ยจะคิดแล้วด้วย จึงตัดสินใจหลับตาลง

"ซุนฮวา เจ็บหรือไม่"

"ตอนนี้ไม่แล้ว พี่ชาย ข้ามีน้ำชายหรือไม่"

"น้ำชาย?"

"อืม ข้าคิดว่าคงเป็นตอนที่ข้าสะสมสะสมสะสมกระมัง เมื่อตอนบายที่ข้าเจ็บแทบตายก็ได้ยินคนผู้หนึ่งบอกว่าเขาเป็นน้ำของข้า เขาบอกว่าเขาจะช่วยข้าออกไป ข้ากำลังจะยื่นมือออกไปหาเขา พี่ชายก็ฟังประตูเข้ามา พี่ชาย เป็นเพราะข้าเข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นน้ำของข้าใช่หรือไม่"

"ผู้ใดจะเป็นน้ำของเจ้า" เขาพูดเสียงเย็นชา

น้ำกับพี่ชายก็เหมือนกันนั่นแหละ นางรู้สึกประหลาดใจกับตัวเองเหมือนกัน ไฉนจึงฝันอะไรเช่นนั้น ถึงอย่างไรก็ไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือ อืม...รักษาระยะห่างไว้หน่อยดีกว่า นางซุกหน้าเข้ากับอกเขาด้วยความเคยชิน แต่พื้นที่ได้คดลงไปกลับเว้นช่องว่างเล็กๆ กับร่างกายเขา

มีคนกดแผ่นหลังนาง ทำให้นางถูกบังคับให้ต้องแนบชิดไปกับ

ร่างกายเขา

นางอยากจจะร้องไห้ที่ว่าไร้น้ำตา กคนางเช่นนี้ได้อย่างไร ไม่ง่ายเลย
กว่านางจะมีเนื้อเพิ่มขึ้นมาเล็กน้อย...ทำร้ายนางเช่นนี้...นี่ละเหตุผล
ที่แท้จริงที่ทำให้นางมีเอดแต่ไม่มีอก!

"ซุนฮวา"

"พี่ชาย ข้าอยากนอนแล้ว"

เขาไม่สนใจ ถามต่อไปว่า "ฉิวซุนไม่ได้เป็นใบ้ เจ้ารู้หรือไม่"

"อืม"

"ชั่วชีวิตนี้ของเขาเคยชื่อคนได้เพียงคนเดียวเท่านั้น เจ้ารู้หรือไม่"

"อืม...พี่รองเคยพูดเรื่องนี้"

"อย่างนั้นหรือ ฉิวซุนเคยเรียกชื่อเจ้าหรือไม่"

นางสะดุ้งโหยง เสงหน้าสบสายตาที่ซ่อนอารมณ์บางอย่างไว้ของเขา

"พี่ฉิวซุนต้องไม่เรียกชื่อข้าอยู่แล้ว" นางตอบเหมือนว่านี่เป็นเรื่องปกติ

ธรรมดา

เขาจับจ้องนางนิ่ง

นานทีเดียวเขาจึงปิดตานางลง แล้วถามด้วยเสียงละมุน "ซุนฮวา
เจ้าอยากให้เราเรียกชื่อเจ้าหรือไม่"

"พี่ชาย โยท่านต้องปิดตาข้าด้วย" นางกระวนกระวายเล็กน้อย

"ข้ากำลังถามเจ้าอยู่"

"ไม่อยาก"

"เพราะอะไร"

แม้แต่เหตุผลก็ต้องถามด้วย พี่ชายเป็นอะไรไปหนอ นางปล่อยให้

เขากดฝ่ามือบนเปลือกตาและตอบว่า

"ก็ข้าไม่อยากนี่นา พี่ฉิวซุนเป็นญาติห่างๆ ของข้าก็จริง แต่ก็มีได้
หมายความว่าข้าจะต้องเกี่ยวข้องกับญาตินี้ เอ้อ พี่ชาย ข้า่วงนอนแล้ว
จริงๆ นะ"

"อย่างนั้นหรือ"

ใช่ นางอยากนอนมากจริงๆ ดังนั้นต้องเริ่มจากแก้งหลังก่อนก็แล้ว
กัน วันนี้รู้สึกที่พี่ชายแปลกๆ บางทีคนที่แปลกอาจจะเป็นนางเองก็ได้

ฝ่ามือที่อยู่บนเปลือกตาถูกยกออกไปช้าๆ นางลอบผ่อนลมหายใจ
จากนั้นริมฝีปากที่ร่อนนืดๆ ก็ประทับลงมาบนเปลือกตาแทน

นางแข็งทื่อไปทั้งตัว ทั้งยังไม่ได้ลืมตา แต่ก็ชินตัวออกจากอ้อมกอด
เขาและเปลี่ยนท่านอนเป็นนอนราบ ยิ้มบอกว่า

"พี่ชาย ค่ะนี่พวกเรานอนดูดาวอย่างนี้แล้วกัน" นางยิ้มว่า สองมือ
แอบวางอยู่บนหน้าอก จะได้ไม่ต้องมีคนกดทับหน้าอกที่น่าสงสารของนาง
จนแบนอีก

ทั้งที่เมื่อวานนางยังไม่รู้สึกอะไร คิดว่าตัวเองเป็นเด็กน้อย แต่
แววตาของนายหน้าผู้้นที่มองประเมินเรือนร่างนางภายใต้เสื้อผ้าที่
เปียกชุ่ม...ทำให้นางรู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก แม้แต่ตอนที่พี่ชายกอดนาง
อยู่อย่างนี้ นางยังรู้สึกเหมือนตัวเองถูกเขากอดในสภาพเปลือยเปล่า

พี่ชายเป็นบุรุษ

และนางไม่ใช่เด็กน้อยอีกแล้ว นางโตเป็นสาวแล้ว

แต่ก่อนมักจะปล่อยให้พี่ชายกอดนางนอน ตอนนี้นางถึงได้ตระหนัก
ว่าหญิงชายมีความแตกต่างกัน บุรุษก็เหมือนนายหน้าผู้้น...ราวกับ

นายหน้าผู้นั้นนอนอยู่ข้างกาย เมื่อคิดถึงตรงนี้ร่างกายก็สั่นไปหมด
อยากวิ่งหนีออกไปจากห้องนี้เหลือเกิน แม้พี่ชายจะไม่ใช้นายหน้าผู้นั้น
แต่นางกลับไม่อาจ...

"ซุนฮวา?"

"...หา?" นางรู้สึกสนใจเล็กน้อย ได้แต่ลืมหูลืมตาตามดวงดาวบนท้องฟ้า

"เจ้าอยากมีชีวิตอยู่นานเท่าไร"

คืนนี้พี่ชายเหมือนกำลังชวนนางคุยเรื่อยเปื่อย แต่นางมักรู้สึกว่า
น้ำเสียงเขาเลื่อนวางและห่างเหิน ไม่เหมือนพี่ชายยามปกติที่ทั้งหยิ่งใฝ่
อวดดีและนิสัยเสีย

"เรื่องเช่นนี้ใช่จะข้ามอกว่านานเท่าไรแล้วจะอยู่นานเท่านั้นได้"

อยากจะคุยก็เอาเลย เพราะว่าเป็นพี่ชาย นางจึงต้องคุยกับเขา

"ซุนฮวา เจ้าอยากมีชีวิตอยู่นานเท่าไร" เขาถามซ้ำ

หัวใจของนางเย็นเฉียบ จากนั้นก็ค่อยๆ หันใบหน้าไปด้านข้าง
มองใบหน้าอ่อนโยนของเขา

เขากำลังรอคำตอบของนาง ลูกตาสีดำจ้องนางไม่กะพริบ

"ข้า..." นางอึกอัก "ข้าอยากแก่เท่าๆ กับพี่ชาย อยากมีชีวิตอยู่นาน
เท่ากับพี่ชาย" ไม่รู้เพราะเหตุใด นางรู้สึกว่าแม้จะเป็นคำตอบที่ไม่ตรง
กับใจก็ต้องเอ่ยคำพูดนี้ออกมา

หนานกงหล่างฟังแล้วคิ้วตาก็คลายออกทันที แล้วควักมือเข็มเจ็ดจำ
โดดไม่หวงเอาไว้แม้แต่น้อย ขณะนั้นซุนฮวาก็หุบตาหายไปหมด หัวใจ
เหมือนมีดอกไม้ห้าร้อยผลิบานพร้อมกัน หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะจนเกือบ
จะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว

"อย่างนั้นหรือ เจ้าเป็นคนพูดเองนะ เจ้าต้องจดจำไว้ให้ดีด้วย" เขาพูดเสียงเรียบ

"อืม ข้าพูดเองๆ" นางรีบขานรับ กระทั่งตัวเองตอบอะไรไปยังไม่รู้ตัว อานุกาภาพทำลายล้างสูงเกินไป นางรับมือไม่ไหว นางรีบหลบตา ไม่กล้ามองหน้าคนงามที่ปลุกปั่นหัวใจอีก

คนงามๆ นางคิดอะไรอยู่! นางยังเด็ก! ยังเป็นเด็กน้อยอยู่เลย นานที่เดียวกว่านางจะตั้งสติได้และบังคับให้หัวใจตัวเองเต้นเป็นจังหวะ นางสงสัยเหลือเกินว่าใบหน้าของพี่ชายมีไว้ปราบนางโดยเฉพาะเลยหรือไม่

"พูดถึง..."

ซุนฮวาพลันได้สติ "อะไรหรือ"

หนานกงหล่างนอนราบ เขาไม่มองซุนฮวาอีก แต่จ้องท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวพลางพูดอย่างไม่ใส่ใจ "พูดถึงทาส..."

ซุนฮวาหันไปมองเขา

บุรุษหนุ่มพูดต่อ "เป็นชนชั้นที่ต่ำต้อยที่สุดในหวงเฉา แต่ในประวัติศาสตร์หวงเฉาก็เคยมีทาสผู้หนึ่งที่ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ นานา และกลายเป็นเจ้านายที่เผด็จการ ไม่มีผู้ใดกล้าขัดคำสั่งเขา เขามีฐานะสูงส่งตลอดชีวิต มีชีวิตอยู่จนแก่ตายไปตามอายุขัย พันธนาการต่างๆ ที่ผูกมัดกับทาสในโลกนี้ เขาไม่มีสักอย่าง เขาจึงใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี ยิ่งกว่าผู้ใด..."

ซุนฮวาเบิกตามองเขา ออดพูดแทรกด้วยความประหลาดใจไม่ได้

"เช่นนั้นพี่ชาย ท่านกับพวกพี่ฉิวซุนก็ต้องฟังคำสั่งของทาสผู้นี้

ด้วยหรือ"

หนานกงหล่างชะงักไปอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะตอบว่า "ไหนเจ้าจึงมีข้อสงสัยมากมายเช่นนี้ นอนเถอะ"

ซุนฮวาเ้มปาก หลับตาลงครึ่งหนึ่ง ทั้งที่อยากถอนหายใจและอยากจะหัวเราะ

พี่ชายยังคงเหมือนเดิม จะโกหกคนก็ไม่ยอมฝึกฝนสักหน่อย... หากเป็นพี่ฉิวซุนพูด นางจะต้องเชื่ออย่างแน่นอน แต่ถ้าเป็นพี่ชายพูด... น้ำเสียงแข็งกร้าวเช่นนี้แทบเป็นการประกาศให้ทั่วหล้ารู้ว่าข้ากำลังหลอกซุนฮวา! ไซ่ ข้ากำลังหลอกซุนฮวาผู้โง่มคนนี่!

โลกใบนี้ไม่มีทาสที่สูงส่งอะไรน่ะอยู่หรอก... ต่อจากนี้ไปนางต้องมีชีวิตอยู่กับตราประทับทาสบนหน้าผากกับกลิ่นทาสที่ติดตัว พี่ชายกลัวว่านางจะไปฆ่าตัวตายกระมัง กลัวว่านางจะปรับตัวเข้ากับโลกใบนี้ไม่ได้ กลัวนางจะอ่อนแอเกินไปจนกลายเป็นคนที่ถูกกำจัดทิ้งหรือ

นางเสียใจเล็กน้อย แต่ไม่มีความคิดที่จะฆ่าตัวตายเพราะร่างกายมีกลิ่นทาสแน่นอน ทาสคนอื่นมีชีวิตอยู่ได้ นางก็ต้องอยู่ต่อไปได้... อีกทั้งนางยังมีพี่ชายที่ดีกับนางถึงเพียงนี้... ใจของซุนฮวาก็เกิดความรู้สึกอ่อนโยน หัวใจเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ตัวเองก็ไม่รู้ชัดเจนว่าคืออะไร

หยกสามารถป้องกันสิ่งชั่วร้ายได้ หออวีซุนแห่งนี้เป็นเรื่องนอนของนาง ขณะเดียวกันก็เป็นเรือนสตรีที่ป้องกันสิ่งชั่วร้ายด้วย พี่ชายกับพี่ฉิวซุนต่างก็กำลังปกป้องนาง คุ่มครองนาง ต่อให้พวกเขาไม่เชื่อเรื่องผีศาจและเทพเจ้า แต่ก็ยังทำยันต์คาถาป้องกันผีไว้ที่หออวีซุน พวกเขาที่เป็นเช่นนี้จะให้นางไม่ชอบได้อย่างไร...

"พี่ชาย...ตอนเช้าอยู่ที่สระทาส ข้าคิดถึงเรื่องราวมากมาย คิดว่า พี่ฉิวซุนสัญญากับข้าแล้วว่าจะนำภาพวาดกลับมาจากผิงหยาง แต่ข้า ยังไม่ทันได้เห็นเลย" นางถอนหายใจเบาๆ

"ไม่ทันได้เห็นอะไรกัน วันหน้าหากเขากลับมา เจ้าต้องได้เห็นแน่"

นางอดหันไปมองเขาไม่ได้ "พี่ชาย ตอนนั้นข้าคิดว่าพวกเรา สัญญากันแล้ว รอไว้ให้ข้าโตขึ้นอีกหน่อย ข้างนอกปลอดภัยขึ้นอีกนิด ท่านก็จะพาข้าออกไปท่องเที่ยว แต่สัญญาของพวกเราไม่อาจเป็นจริง ได้แล้ว..."

หนานกงหล่างพูดอย่างใจเย็น "ศิระชะก็เล็กแค่นี้เดียว ข้างใน กลับเต็มไปด้วยความคิดฟุ้งซ่านมากมาย รออีกไม่กี่ปี ขอเพียงข้างนอก สงบแล้ว เจ้าจะไปเที่ยวเล่นที่ใด ข้าก็ยินดีไปด้วยทั้งนั้น"

พูดอีกอย่างก็คือพี่ชายกำลังให้สัญญาว่าไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนาน เพียงใด เขาก็จะไม่รังเกียจที่นางเป็นทาส...ดวงตานางโค้งเล็กน้อยก่อน จะปิดลง แม้ในใจจะดีใจมาก แต่นางไม่มีทางยึดติดกับคำมั่นสัญญานี้ ตลอดไป

ความจริงตอนที่นางใกล้ตายอยู่ที่สระทาส หลากหลายเรื่องราว ผ่านเข้ามาในจิตใจ ทำให้นางรู้สึกเสียใจเหลือเกินที่ยังไม่มีโอกาสได้ ทำเรื่องพวกนั้น เช่นนางหัดวาดภาพกับพี่ฉิวซุนมาตลอด ตอนนี้อย่างเป็น ผู้เรียนที่ทักษะการวาดภาพไม่ดีนัก แต่พี่ฉิวซุนกลับชอบภาพวาดของนาง อย่างมาก

นางเคยสังเกตเห็นว่าแววตาของพี่ฉิวซุนเวลามองภาพวาดของนาง ดูเลื่อนลอยเล็กน้อย นั่นเป็นแววตาที่ไม่ปรากฏตอนเขามองภาพของผู้อื่น

แววดตาเช่นนั้นสงบราบเรียบจนแทบจะเจือความอ่อนโยน...พีฉิวซุน ดูเป็นคนสุภาพ แต่ขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในเจ็ดอัศวคี่จะไม่มีด้านที่โหดร้าย ได้อย่างไร เพียงแต่ยามอยู่ต่อหน้านางเขามักจะปกปิดได้อย่างดีเยี่ยม มาโดยตลอด

แต่นางจะไม่เข้าใจว่าภพवादของตัวเองแตกต่างจากของผู้อื่น อย่างไม่รู้ แต่ถ้านางไม่อยู่แล้ว อีกหน่อยจะมีผู้ใดวาดภาพที่ทำให้พีฉิวซุน บังเกิดความสงบอย่างแท้จริงในช่วงเวลาสั้นๆ ได้

ช่วงเวลานั้นนางยังคิดถึงอู่เต้า เขาเป็นดั่งม้าพยศที่หลุดจากบังเหียน และไม่ชอบใช้ความคิด ไม่ใช่ว่านางจะยกยอตัวเอง แต่หากไม่มีนาง อยู่ข้างๆ คอยดึงเขาไว้ บางที่ปานนี้ไม่รู้กระดุกเขาจะถูกฝังอยู่ที่ใดแล้ว... นางชอบอู่เต้าจากใจจริง อีกหน่อยผู้ใดจะเป็นคนดึงรั้งม้าพยศที่โง่เขลา แต่นำรักในสายตานางตัวนี้เล่า

ยังมีพี่ชาย...

ท่ามกลางสติพราเลือน ดูเหมือนนางจะถูกโอบเข้าไปในอ้อมกอดเขา อีกแล้ว เขาเถอะ พี่ชายต้องกอดคนถึงจะนอนหลับ นี่มิใช่เรื่องที่เพิ่ง เกิดขึ้นวันสองวัน นางยอมรับชะตากรรมแล้ว นางยังมีชีวิตอยู่ ไม่ต้อง กังวลว่าถ้าพี่ชายไม่มีคนกอดจะนอนไม่หลับ

โลกใบนี้จะต้องไม่มีผู้ใดเป็นเหมือนนางแน่ เพิ่งจะกลายเป็นทาส แต่ในใจกลับยังรู้สึกถึงความยินดี

มีชีวิตรอดมาได้นางย่อมต้องยินดีอยู่แล้ว แต่หากสามารถหลบเลือน ภาพความทรงจำตอนอยู่ที่สระทาสออกไปได้ทั้งหมดก็ยิ่งดี แค่คิดถึง นายหน้าผู้หน้านั้นนางก็หวาดผวาวอย่างยิ่ง

เสียงแหบพร่าดังขึ้นข้างหูนาง "ซุนฮวา อย่ากลัวข้า เจ้าจะกลัวผู้ใดก็ได้ทั้งนั้น แต่ห้ามกลัวข้า"

ไม่ๆ นางชอบพี่ชาย ไม่มีทางกลัวพี่ชายแน่ เพียงแต่วันนี้มักจะเห็นพี่ชายซ้อนทับกับนายหน้าผู้นั้น...

"ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าไปจากข้า..." วงแขนกระชับแน่นขึ้นเล็กน้อย พี่ชายนิสัยเผด็จการมาแต่ไหนแต่ไร นางชินแล้ว พี่ชายชอบนอนกอดนางถึงจะหลับสนิท ความลับนี้นางก็รู้มาหลายปีแล้ว บางครั้งก็อยากถามพี่ชายเหลือเกินว่านางน่ากอดตรงไหน พี่ชายคิดจะกอดนางเหมือนกอดผ้าห่มนอนมไปชั่วชีวิตเลยหรือ

จุมพิตอุ่นขึ้นประทับลงมาบนสันจมูกของนางอีกครั้ง

อืม ต้องแก้มกลับๆ

จุมพิตนั้นประทับลงมาบนปากเล็กของนางต่ออย่างชุกชอน

หัวสมองพลันผูกภาพแววดตาของนายหน้าผู้นั้นตอนมองประณินนาง พี่ชายกับนายหน้าผู้นั้นเป็นบุรุษเหมือนกัน ล้วนเป็นบุรุษเหมือนกัน... หัวใจนางก็พลันเต้นเร็วขึ้นทันที รู้สึกกรังเกียดและหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณ แต่ก่อนเวลาหล่นหล่นกับอิงเออร์จุนนางเช่นนี้ นางรู้สึกถึงเพียงความอบอุ่น ไม่มีความรู้สึกอื่น

พี่ชายเหมือนนายหน้าผู้นั้น... ไม่ใช่ๆ ไม่เหมือนกัน พี่ชายเป็นคนที่ดีกับนางที่สุด ต่อให้นางกลายเป็นทาสก็ไม่ทอดทิ้งนาง...แต่ว่าเหตุใดร่างกายถึงยังลั่นไปทั้งร่างนอน

จุมพิตนั้นย้ายมาประทับตรงหว่างคิ้วนาง แผ่วเบานุ่มนวล เหมือนการจุมพิตหยอกเย้านางในยามปกติ ไม่เหมือนจุมพิตที่ต่างไปจากทุกครั้ง

ก่อนหน้านี้ นี่คือนี่ชาย...ตอนนี้คนที่จูบนางคือพี่ชาย มิใช่หน้าหน้า มีแต่พี่ชายเท่านั้นที่จูบนางอย่างอ่อนโยนเช่นนี้...จากนั้นพี่ชายก็กดหน้านางเข้ากับอ้อมอกของตัวเอง

นางลอบพรัลลมหายใจ สูดดมกลิ่นอายที่คุ้นเคย พี่ชายชินกับการกอดนางนอนอย่างนี้ นางก็คุ้นเคยกับกลิ่นอายเช่นนี้ สิ่งเหล่านี้ทำให้นางไม่คิดถึงนายหน้าผู้หนึ่งอีก ทำให้นางตระหนักว่าคนที่กอดนางคือพี่ชาย...นางค่อยๆ ปล่อยวางความรู้สึกขัดแย้งในใจ

หนานกงหล่างหลุบตาพลาบงลูบผมของนางไปมา ทำให้นางนอนหลับไปพร้อมกับความรู้สึกปลอดภัยโดยไม่รู้ตัว

จวบจนนางหลับสนิทไปได้สักพักหนึ่งแล้ว เขาจึงหยุดการกระทำ "ซุนฮวา?" เขาร้องเรียกเสียงค่อย

นางหลับสนิทจริงๆ รวากับไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่กลิ่นทาสจากตัวนางจูนจมูกมาก คอยย้ำเตือนเขาทุกเวลาให้นึกถึง...ภาพนางในสภาพใกล้ตายนอนอยู่ข้างสระทาสอย่างช่วยเหลือตัวเองมิได้

เขาสติเลือนลอยจนทำอะไรไม่ถูก ร่างกายไร้ซึ่งเรี่ยวแรงจะทรงตัวไว้ได้ ความร้อนรันทิวณเวียนไม่ไปที่ใด จวบจนเห็นนางยังเหลือลมหายใจอยู่ เขาจึงดึงสติกลับมาได้ เท่าเหมือนแตะลงบนพื้น ความรู้สึกกลับคืนมาอีกครั้ง

ยังมีชีวิตอยู่...ชั่วขณะนั้นเขารู้สึกเหนื่อยล้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หากไม่เพราะมีกระบี่ศัพทระจุกยพุงตัวไว้ เขาสงสัยเหลือเกินว่าสองเขาของตัวเองจะอ่อนยวบลงมาหรือไม่...

เขาก็มีวันนี้...มีวันนี้เหมือนกัน...

เจ้าอัดตินวงษ์ 2

ขอเพียงนางยังมีลมหายใจ เขาก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ความคิดนี้
เกาะกุมอยู่ในใจแน่น ทำอย่างไรก็มีอาจสลัดออกไปได้อีก
ตอนนั้นเขาก็เพิ่งรู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าชื่อขุนสวาถูกสลักลึก
เข้าไปในกระดูก หัวใจ และสี่ฤดูของเขาแล้ว...ที่แท้ก็คือความชอบหรือ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)